



# IMMACULATA

1/1997

Č.29



## Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

**Leden** - Abychom pod vedením Neposkvrněné velebili Boha a s radostí dávali svědectví o naší víře.

**Únor** - Abychom se v rodinném i společenském životě ochotně učili pokoře, na kterou byla bohatá Služebnice Páně.

### Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a hroštevých duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

na počátku nového roku Vám chci jménem redakce vyjádřit především co nejvroucnější poděkování za každou modlitbu, za každou oběť, za každý dar srdce. Díky Vaším darům může „Immaculata“ i nadále vycházet a být dostupnou i pro ty méně majetné. Máme radost z toho, že se tak všichni můžeme angažovat a podílet na dobré věci. Vždyť, chybí-li dnes něco mnohým lidem, tak je to duch Panny Marie, který vnáší do života víru, pokoru i radost a vroucí vztah služebné lásky k Bohu i k lidem, a to je přece věc velmi dobrá. „Immaculata“ se o to snaží, chce působit v lidech a pomáhat jim v hledání toho, k čemu byli stvořeni a v čem je pravá radost. Neposkvrněná je jediným člověkem, který se nikdy nezpronevřil tomu, k čemu byl určen. Je zapotřebí pochopit, že každá vlastní cesta svévole, odlišná od vůle Boží, vede na scestí a ne k věčné radosti.

Ať ten rok, stojící před námi jako velká neznámá, přináší nám všem radost, ve které můžeme zpívat radostné Magnificat - Velebí má duše Hospodina - spolu s Pannou Marií! Kdo jde vstříc budoucnosti s Jejím nastavením důvěry a odevzdanosti do vůle Boží, nemůže se ničeho obávat. A jestli bych Vám mohl ještě něco říct, pak použiji slova písně Honzy Pazdery, kterou rádi zpíváme: „S Pannou Marií dojdeme dál, s Pannou Marií najdeme cíl, Ona stojí opodál, jenom s Marií nám přibývá sil. Je to vůně, kterou cítíme, perla, kterou dobře vidíme, zůstává s námi po celý čas.“

Pokoj a dobro do celého roku 1997!

*o. Josef*

# Svatá Rodina

Žili jste mezi dobrými i zlými,  
byli jim sousedy či příbuznými,  
jak z Boží vůle všem je dáno žít.  
Lhostejní jedněm, jiným zase milí;  
čím ale v Božím úradku jste byli,  
o tom se nemohlo jim ani snít.

Zdá se jim u vás všechno zcela prosté:  
i hošík, jenž se batolí a roste,  
žvatlá a neliší se od dětí.  
I vaše všední práce každodenní.  
Však předzvěst budoucího utrpení  
je neustálou vaší obětí.



Čím totiž člověk Ježíši je blíže,  
tím více na něj dopadá stín kříže,  
má však i v Jeho srdci větší díl.  
A svatý Josef s Marií nám radí:  
Skutečnou lásku oběť neodradí,  
vždyť Ježíši být blízko je náš cíl!

*Květa Kotápišová*

# Kronika jednadvaceti dnů

(pokračování)

Neuplynulo mnoho času a na stanici v Grodnu z nákladního vlaku složili těžké bedny, které pak zavezli do kláštera do rozlehlých místností nové tiskárny. Z nich se vyklubaly na světlo úžasné stroje, nové, vyblýskané a složité, tak složité, že když se komusi podařilo dát do pohybu kolečka a spustit motory, nikdo nebyl schopen stroj zastavit. Ba dokonce v jednom stroji to začalo prskat, jako by to byla strojní puška, a celá pracovní ediční jednotka se dala na útěk.

Ale stalo se, že právě v době této nesnáze, se u brány kláštera představil mladý mechanik.

„Chtěl bych se dát zapsat do Armády neposkvrněné Panny.“ řekl, a dříve ještě než se dozvěděl, zda jeho žádost byla vzata v úvahu, se ocitnul v tiskárně, kam ho násilím zatáhli, a tam mezi hřmotem motorů a neposlušnými stroji zatočil několika pákami, a pak klidně a zkušeně zastavil stroje a utišil motory, jako by byl kouzelník.

Od toho dne stroje pracovaly ukázněně a podle jejich rychlého tempa celá pracovní jednotka časopisu si zařídila svou vlastní práci a vyhlásila křížové tažení Armády, která tímto tempem obdržela mohutný impuls.

„Je to až příliš krásné. Příliš pohodlné,“ mínil páter Maxmilián.

Byl to úspěch, který se musel zaplatit. To bylo nevyhnutelné. A útrapy nedaly na sebe dlouho čekat.

Byl to právě on, páter Maxmilián, který na to doplatil první: jeho tuberkulóza se zase ohlásila se vši vážností. Zatímco ho v lednu 1926 narychlo odváželi do známého sanatoria v Zakopaném, doplatil na to i bratr Albert Olszakowski, nejstarší tiskař časopisu, který

zemřel zchvácen ne tak nemocí jako námahou.

„Opět jeden, který odchází k Neposkvrněné...Nyní už máme tři pomocníky v nebi,“ tak si říkal pro sebe páter Maxmilián a v myšlenkách se vracel do Říma, kde před sedmi lety odešli k Neposkvrněné bratr Glowinski a bratr Mansi, dva druhové z první čtyř Armády.



Zdálo se, že nepředvídaná nepřítomnost pátera Maxmiliána Kolbeho v klášteře v Grodnu bude počátkem zániku celého díla. Byl hnací silou celé činnosti Armády neposkvrněné Panny od Polska až po Řím. Někdo už si myslel a povídal: „Teď už to skončí. Snad ještě ně-

jaký ten poslední povzdech a pak máme pokoj. Bez něj se to všechno rozpadne.“

Ale nerozpadlo se nic. Nerozpadlo se nic, poněvadž především Armáda bylo dílo Boží, jak si to přála Neposkvrněná, za druhé „tři pomocníci“ v nebi neopomněli dílu pomáhat, a za třetí páter provinciál Karwaski učinil hned dvě opatření: přesadil z Krakova do Grodna pátera Alfonse - který se ve světě jmenoval Josef Kolbe a byl nejmladší bratr pátera Maxmiliána a nejmladší syn Julia Kolbeho a Marie Dabrowské - a nařídil mu, aby ve všem zastoupil nepřítomného pátera Maxmiliána, a pak nařídil samotnému páteru Maxmiliánovi, aby se naprosto z žádného důvodu nezabýval ani Armádou ani časopisem po celou dobu, co se bude léčit v Zakopaném: nyní se musí chovat jako nemocný a myslit jen na své zdraví.

A Maxmilián poslechl. Byl to snad rozkaz těžší než sama nemoc, ale uposlechl a nechtěl dávat směrnice a pokyny ani odpověď na jisté žádosti o radu, které mu docházely poštou od pátera Alfonse, který se ocitl úplně dezorientován a doslova ztracen v tomto novém úřadě, tak odpovědně.

„Páter provinciál mně napsal, že se nesmím o nic starat - odpověděl mu Maxmilián -. Nedám ti tedy žádnou radu, ani neudělám žádné rozhodnutí, poněvadž to tak chce Neposkvrněná. Kdybych něco udělal proti její vůli, jednal bych špatně. Zaříd se tedy tak, jak ti to vnukne Neposkvrněná.“

Páter Alfons mu psal znovu, znovu ho prosil. Ale odpovědi byly stále stejné. Zajel tedy do Zakopaného, aby se mu dostalo trochu světla v rozhovoru.

„Není mi dovoleno, abych se tím zabýval. Ať ti pomůže Neposkvrněná,“ to bylo všechno, co se dozvěděl.

A páter Maxmilián pokračoval dále ve své naprosté poslušnosti, a právě tímto příkladem

naprosté poslušnosti nejlepším způsobem podporoval jak Armádu neposkvrněné Panny tak i svého bratra.

Tak napsal jednoho dne právě svému bratru, aby mu ukázal, že pokorně se obrátit na představené je správná cesta, aby se někdo neztratil v temném lese nesnázi: „Poněvadž mně svého času páter provinciál řekl, že se mám řídit radami pátera Melchiora Fordona, já jsem se podle toho vždy s prospěchem řídil, poněvadž Boží vůle se rovná vůli Neposkvrněné, a ta se rovná vůli pátera provinciála, a ta se zase rovná radám pátera Fordona...“

Páter Alfons následoval příkladu svého bratra a s pomocí pátera Fordona se vypracoval na schopného redaktora, i když před tím nenapsal ani jeden článku. On, který o žurnalistiku a tisku neměl ani ponětí, Dotáhl to u „Rytíře neposkvrněné Panny“ na sto tisíc výtisků. On, který v Armádě neposkvrněné Panny byl dosud jen řadový voják, stal se jejím schopným a výkonným velitelem.

Ale když se nová vlna zkoušek hnala na Armádu a sám páter Fordon, jak se zdálo, byl už jednou nohou v hrobě, také on zchvácen tuberkulosou, tehdy bezradný páter Alfons znovu napsal bratrovi, aby ho informoval o nastávajícím neštěstí. Odpověď, kterou dostal, jednoduše zněla: „Řekni páteru Fordonovi, aby nezapomněl na ředitelství Armády neposkvrněné Panny, na spolubratry, na nesnáze a také na mě, až bude v nebi.“

27. února 1927 páter Fordon zemřel. V dubnu téhož roku byl páter Maxmilián propuštěn ze sanatoria v Zakopaném a vrátil se do Grodna. Donesl si sebou v duši jizvy po zkoušce s ohněm, které se musel podřídit v oněch patnácti měsících nemoci.

Nebyla to zkouška, způsobená chrlením krve a fyzickou bolestí, ani to nebyla zkouška, způsobená tvrdou poslušností, která ho oddě-

lila a vyřadila ze samého smyslu jeho života, ale zkouška ze všech zkoušek nejhorší, jakou Bůh neodvratně vyhrazuje synům, kteří ho nejvíce milují: temná noc duše, hluboké ticho nebes, čas temnoty, neklidu, nejistoty, strachu, úzkostných pokušení a vnitřní agonie. Čas opuštěnosti, v němž světlo, které ho dříve zaplavovalo, nadobro uhaslo. A nyní se nevidí zhola nic, nic se nechápe, duše už nedýchá v Bohu...

Ale i v této bouři páter Maxmilián Kolbe našel svůj záchranný člun, svůj neomylný maják ve své neposkvrněné „mamuši“. Neslyšel ji? Neviděl ji? „Tím lépe - si řekl - při-

šla hodina, kdy ji musím ukázat, že ji miluji bez naděje na odměnu.“

Když se vrátil do Gordna, přesvědčil se ještě jednou, že kříže přinesly užitek: nic už pro Armádu nestačilo. Jako mladík, který roste příliš rychle a brzy mu jsou všechny šaty malé, tak i Armáda vzrostla tak, že prostor, který jí byl dán k použití, se ukázal každým dnem více nedostačující, i když Armáda zabrala se všemi svými stroji, se svými dílnami, skladišti papíru, redakcí a úřady celou klášterní budovu s výjimkou jediných cel.

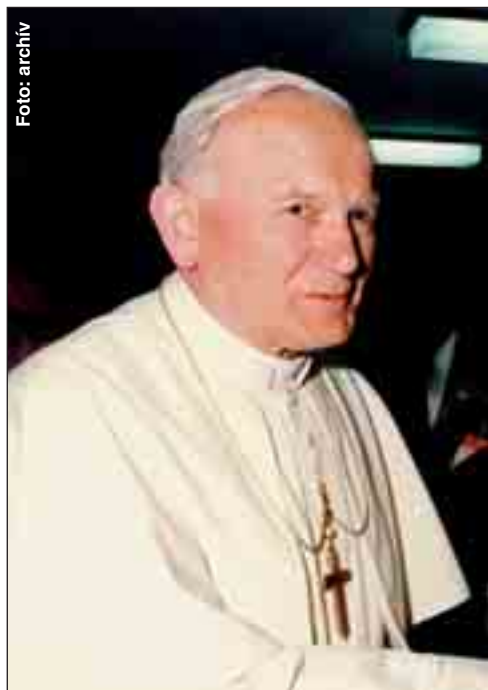
*ze stejnojmenné knížky od S. C. Lorita  
(pokračování příště)*

## Petr našich dnů

### Ta, která uvěřila

V evangelijním opisu Alžběta „naplněná Duchem Svatým“ vítá ve svém domě Marii slovy: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co Ti bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,45). Toto blahoslavenství, jenž se ukazuje v Evangeliiu podle Lukáše jako první, ukazuje Marii jako tu, která díky své víře předchází Církev v uskutečňování ducha blahoslavenství.

Pochvala Mariiny víry, vyřčená Alžbětou, se prohloubí, když ji srovnáme se slovy, která řekl anděl Zachariášovi. Povrchní přečtení obou textů může vést k závěru, že odpovědi, jež dávají Zachariáš a Maria Božímu poslu jsou podobné: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku.“ - řekl Zachariáš; a Maria: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ (Lk 1,18.34). Avšak hluboký rozdíl mezi vnitřním postojem hrdinů obou událostí se projevuje již ve slovech anděla, který kritizuje Zachariáše



za jeho pochybnosti, avšak obratem odpovídá na Mariinu otázku. Maria, v protikladu k Alžbětinu manželů, se plně ujímá Božího záměru a nečeká žádné viditelné znamení, od kterého by závisel Její souhlas.

Andělovi, který nabízí Marii, aby se stala matkou, Ona připomíná, že se rozhodla žít v panenství. Věřic v možnost splnění se předpovědi, Maria se jenom ptá Božího posla na způsob její realizace, aby lépe splnila Boží vůli, protože chce k ní přilnout a plně jí důvěřovat. „Hledala způsob, nepochybovala v Boží všemohoucnost“, komentuje sv. Augustin.

Rovněž kontext, ve kterém jsou předány obě předpovědi, podtrhuje hloubku Mariiny víry. V Lukášově textu vidíme, že Zachariášova situace byla příznivější a přece jeho odpověď byla nepřiměřená. On dostává předpověď od anděla v jeruzalémském chrámu, při oltáři, před „Svatým místem“ (Srov. Ex 30,6-8); anděl se

k němu obrací v okamžiku, když přináší obět kadidla, takže v průběhu plnění kněžských úkonů, v důležité chvíli jeho života; Boží rozhodnutí je mu předáno v průběhu vize. Tyto zvláštní okolnosti napomáhají k lepšímu pochopení pravosti božského poslání a představují povzbuzující motiv k jeho rychlému přijetí.

Předání předpovědi Marii se však uskutečňuje v kontextu mnohem prostším a všedním, bez vnějších prvků s posvátným charakterem, které doprovázely předání předpovědi Zachariášovi. Lukáš neukazuje přesně na místo, ve kterém se odehrává zvěstování narození Páně: říká jenom, že Maria se nacházela v Nazaretu, v nepřítli důležité vesnici, která se nezdá být předurčena k událostem takového druhu. Navíc

evangelista nepřipisuje zvláštní význam okamžiku, kdy se ukazuje anděl, ani neupřesňuje blíže jeho historické okolnosti. Při setkání s nebeským vyslancem se pozornost soustředí na obsah jeho slov požadujících od Marie velmi pozorné naslouchání a čistou víru.

Tento poslední prvek nám dovoluje ohodnotit velikost Mariiny víry, zvláště, když ji srovnáme s vyskytujícím se, jak v minulosti, tak i dnes, postojem těch lidí, kteří se dožadují viditelných znamení, aby mohli uvěřit. Maria však souhlasí s Boží vůlí jenom pro svou lásku k Bohu.

Maria musí přijmout pravdu mnohem větší než byla ta, kterou anděl předpověděl Zachariášovi. Měl uvěřit v zázračné narození, jenž se uskuteční v bezdětném manželském svazku, který Bůh touží učinit plodným. Je to Boží zásah podobný těm, které zakusily některé ženy Starého zákona: Sára (Gen 17,15-21; 18,10-14), Ráchel (Gen 30,22), Samsonova matka (Sd 13,1-7) a Anna, Samuelova matka (1 Sam 1,11-20). Tyto události ukazují především na to, že Boží dar je dán zadarmo.

Maria je vybíduta k uvěření v panenské mateřství, které nemělo žádnou obdobu ve Starém zákoně. Znamé Izaiášovo proroctví: „Hle, panna počne a porodí syna a nazve ho jménem Emmanuel“ (Iz 7,14), i když nevylučuje takovou perspektivu, se začíná zřetelně



Foto: -jg-

interpretovat v daném smyslu teprve po příchodu Krista a ve světle evangelijního Zjevení.

Maria má přijmout pravdu do té chvíle nikdy nepředpovězenou. Přijímá ji s odvahou a prostotou. Otázkou: „Jak se to stane?“ Vyjadřuje víru v Boží moc sloučit panenství se svým neobyčejným a jedinečným mateřstvím.

Svou odpovědí: „Sestoupí na tebe Duch Svátý a moc Nejvyššího tě zastíní“ (Lk 1,35), anděl nabízí nepochopitelnou Boží odpověď na Mariinu otázku. Panenství, které se zdá být překážkou, se stává konkrétní situací, ve které Duch Svátý skutečně v Marii početí vtěleného Božího Syna. Andělova odpověď otevírá cestu ke spolupráci Panny Marie se Svätým Duchem při zrození Ježíše.

Tímto způsobem je zahájeno svobodné spolupůsobení lidské osoby při realizaci Božího plánu. Svou vírou ve slovo Páně, Maria spolupracuje při splnění předpovězeného mateřství.

Církevní otcové často zdůrazňují tuto stránku panenského početí Ježíše. Sv. Augustin,

komentující Evangelium zvěstování, zvláštěním způsobem tvrdí: „Anděl zvěstuje, Panna poslouchá, věří a počíná“ (Sermo 13 in Nat. Dom.). A také: „Kristus je přijat s vírou a počat díky víře. Nejprve v srdci Panny bydlí víra a pak dochází k plodnosti v lůně Matky“ (Sermo 293).

Čin Mariiny víry připomíná víru Abraháma, který u prvopočátku Staré smlouvy uvěřil Bohu a tak položil základ početnému rodu (Srov. Gen 15,6). U zrodu Nové smlouvy rovněž Maria, díky své víře, má rozhodující vliv na uskutečnění se tajemství Vtělení, které představuje počátek a obsahuje náplň celé vykupitelské mise Ježíše.

Těsný svazek mezi vírou a spasením, který Ježíš ukazoval v průběhu svého veřejného života (Srov. Mk 5,34; 10,52 atd.), pomáhá také pochopit základní roli, kterou odehrávala a stále odehrává víra Panny Marie v díle spasení lidského rodu.

*Jan Pavel II.*

*při generální audienci 3. července 1996*

*překlad redakce*

## Indický učitel vysvětluje

Najviac mi pomohol v živote ten, kto mi ukázal Ježišovu lásku. Istého dňa môj učiteľ sedel s knihou pod jedným stromom. Keď ma zazrel, začal čítať: „Teraz zostáva viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska.“

Obrátil sa ku mne a povedal: „Kto chce milovať druhých, musí vedieť ako milovať Ježiša, potom veriť v Krista a v neho dúfať. Už si to niekedy počul?“

Povedal som, že nie a prosil som učiteľa, aby mi vysvetlil, čo znamená viera, nádej a láska.

Učiteľ odpovedal: „Objať Kristove nohy a povedať: Môj Pán a môj Boh! - to je viera, skloniť sa na Kristovu hrud' a s radosťou myslieť na budúcnosť -

to je nádej! Držať sa Krista za ruku a prechádzať sa s ním na zemi - to je láska. Porozumel si?“

Odpovedal som: „Nie som veľmi múdry, potrebujem ešte viac svetla.“

Tu mi povedal: „Jeden muž ide na člne. Prízenie sa búrka a vlny hádzu člnom sem i tam. Muž však ostane v člne pokojný a bez strachu vesluje, pretože vie, že Kristus je s ním. To je viera.“

Stroskotanec pláva po mori, zachytený na doske. Jeho telo je už studené, prsty má skrehnuté a len s veľkou námahou sa drží záchrannej dosky. Naraz v dialke zazrie svetlo. Vtedy sa jeho telo oteplí, ruky sa posilnia. To dokáže nádej.



V pralese tiger napadol krutého vládca. Muž z nižšej kasty, ktorého neustále týral, priskočil a bojoval s tigrom. Keď nebezpečie pominulo, spýtal sa vládca muža: Prečo si pre mňa riskoval život? Som kresťan, znela odpoveď, a pomáham i nepriateľom. - To je láska.

„Chceš aj ty veriť v Ježiša Krista, dúfať v neho a milovať ho vo všetkých ľuďoch?“

„S Božou pomocou sa chcem o to pokúsiť“, povedal som, „ale potrebujem ešte viac vzorov.“

Učiteľ pokračoval ďalej: „Dom je v plameňoch. Hore na poschodí pri plameňoch vidieť dieťa.“ - „Skoč dolu“, volajú ľudia na ulici. Ale dieťa má strach. „Skoč dolu“, volajú nástojčivo hasiči. Ale dieťa neskočilo. Keď však prišiel otec dieťaťa a zvolal „skoč“, dieťa ihneď skočilo. - To je viera.“

Dvaja mučeníci, otec a syn, boli zajatí a odsúdení na smrť. Najprv zabili otca. Syn stál spokojný počas popravy. Pýtali sa ho: „Nie si smutný nad stratou svojho otca? Nebojíš sa smrti?“ - „Raz budeme vzkriesení a budeme spolu s Kristom“ odpovedal chlapec. - To je nádej.

Niet väčšej lásky nad tú, ktorú nám ukázal Pán Boh vo svojom Synovi, Kristovi. Ježiš prišiel na svet, aby nás oslobodil od večnej smrti, stálo ho to život. - To je dokonalá láska.

Boh, v ktorého verím, ma ochránil včera, chráni ma dnes a bude ma chrániť aj zajtra. Ja v to pevne dúfam. Viera a nádej ma poháňajú, aby som dnes miloval ľudí, ako mi to kázal Ježiš Kristus.“

Cestou domov som prosil Boha, aby ma posilňoval, žeby som vo svojom živote uskutočnil verš, ktorý mi môj učiteľ vysvetlil.

Po niekoľkých dňoch som znova prechádzal okolo svojho učiteľa. Opäť sedel pod stromom a v rukách mal tú istú knihu. Keď ma uvidel, začal čítať: „Teraz zostáva viera, nádej a láska. Ale najväčšia z nich je láska.“

Spýtal som sa ho: „Prečo musí človek sústavne veriť, dúfať a milovať? Nemôže sa niekto z týchto čností zriecť?“

Učiteľ prekvapený sa pozrel na mňa: „Čo tam vidíš?“, pýtal sa ma.

„Vidím banánovník“, odpovedal som.

„A čo ešte vidíš?“

„Veľký zrelý stravec banánov.“

„Čo sa stane teraz s banánovníkom?“ pýtal se ďalej.

„Čoskoro zahynie, lebo banánovník rodí iba raz a potom zahynie.“

„Uvažuj dobre“, pokračoval môj učiteľ. „Ten banánovník má ovocie a korene. A predsa je už jeho život poznačený smrťou. Sú ľudia, ktorí majú ovocie lásky, majú korene viery, ale nemajú životnú nádej. Ľudia, ktorí veria a milujú, ale nedúfajú, sú ako banánovník.“

Povedal som: „Učiteľ môj, vidím, že nádeje by sa človek nemal vzdať. Ale ako je to s vi-

erou? Stačí, keď človek len miluje?“

„Čo vidíš tam vedľa potoka?“, pýtal sa ďalej.

„Kokosovú palmu.“

„A čo ešte?“

„Jednotlivé kokosové orechy.“

Môj učiteľ pokračoval: „Včera som sedel vedľa palmy. Videl som termity ako ožierali korene stromu. Čoskoro budú korene požraté a palma padne i s plodmi na zem. Človek, ktorý má nádej a lásku, ale nemá viery, nebude mať čoskoro ani nádeje, ani lásky.“

„A čo myslíte o človekovi, ktorý verí a dúfa, ale nemiluje?“ pýtal som sa.

„Čo vidíš nad nami?“

„Mangovník“, odpovedal som.

„Tento strom má dobré korene, tučné šťavnaté listy, je plný nádeje, ale nemá plody. Je zbytočný. Človek, ktorý verí a dúfa, ale nemá lásky, je ako ten mangovník. Kto neprináša ovocie, je zbytočný. Kto napríklad ide do praleša a tam len medituje, je podobný tomu stromu bez ovocia.“

Cestou domov som prosil Boha, aby mi dal silu veriť v Ježiša Krista, dúfať v neho a milovať ho i všetkých ľudí na svete.

Johnson Gnanabaranam (podľa MZ 7-8/96)

*Teraz zostáva  
viera, nádej a láska,  
ale najväčšia z nich  
je láska.*

*1 Kor 13, 13*

**Letos si připomínáme 50. výročí svatořečení Kateřiny Labouré, sestry ze shromáždění dcer křesťanské lásky. Svaté Kateřině se v roce 1830 zjevila Panna Maria a pověřila ji, aby dala tisknout „záračnou medailku“, podle vzoru, který jí ukázala.**

**Svatá Kateřina se narodila 2. května r. 1806 a zemřela 31. prosince r. 1876. Dne 28. května r. 1933 ji papež Pius XI. blahorečil a 27. července r. 1947 ji papež Pius XII. svatořečil a nazval ji „světice mlčení“.**

**Ve Francii vyšla brožurka pod názvem „L'IMMACULÉE ET SA MÉDAILLE“ od P. J. Eyler, CM, zachycující život sv. Kateřiny a vznik záračné medailky. Podle slovenského překladu ji zde na pokračování otiskujeme.**

# Neposkvrněná a Její medailka

Úvod

## Záračná medailka a jiné medailky

Již několik roků, zvláště po koncilu, jsou velmi kritizovány všechny posvátné znaky i medailky. Tyto kritiky jsou většinou negativní. Mají snahu vše zesměšňovat, ničit, bez ohledu na pozitivní hodnoty těchto projevů lidové zbožnosti, které jsou uznávány i Církví.

Je samozřejmé, že Církev žádá, aby v křesťanském životě všechno to vedlejší nenahradilo podstatné a potřebné, aby pobožnosti neškodily zbožnosti, která je zvýrazněná liturgií a svátostmi. Jejím středem je Kristus. K němu mají vésti všechny pobožnosti i mariánská úcta.

Církev ani po koncilu nezavrhuje posvátné znaky. V Konstituci o posvátné liturgii jsou doporučovány svátostiny (č. 60-61). Mezi ně patří i předměty posvěcené dle církevního schválení či obřadu, které mají oživovat víru

a zbožnost jejích dětí. Církev není v žádném případě proti nošení posvěcených medailek, když jsou nošeny a chápány v duchu pravé zbožnosti. Naopak.

Mezi medailkami má zvláštní a dá se říci, že místo první „Záračná medailka“. Církev uznala její nadpřirozený původ. Potvrdily ho nespočítatelné milosti obrácení a obnovy křesťanského života. Toto vše bylo konstatováno mnoha knězi a biskupy po roce 1830. Bylo prokázáno i mnoho tělesných uzdravení, která se nedala popřít.

Ten, kdo se snaží poznat medailku zblízka ví, že je souhrnem celé mariologie, takové, jak ji formuluje věroučná Konstituce o Církvi (Lumen gentium) v osmé kapitole. Medailka a zjevení z roku 1830, při kterých nám byla

medailka dána, jsou souhrnem kristocentrické a v duchu Církve hlásané mariologie. O tom se přesvědčíme.

Zjevení vyžadují pozorné zkoumání. V tomto dílku uvádíme:

- Krátký životopis nositelky poselství, sv. Kateřiny Labouré (laburé)
- Popis zjevení na Rue du Bac (rů dů bak)
- Jaké úmysly měla Neposkvrněná
- Pastorační poselství
- Odkaz Panny Marie: „Noste medailku!“

## 1. kapitola

### Nositelka poselství, svatá Kateřina Labouré

Narodila se 2. května r. 1806, v malé vesničce Fainles-Moutiera (fen le mutijé), v kraji Côte-d'Or (kot dór). Byla devátým z jedenácti dětí. Její rodiče, Peter Labouré a Lujza Magdaléna Gontard, samostatní rolníci, byli

hluboko věřící křesťané. Svoji početnou rodinu vedli a vychovávali v bázni Boží a v lásce k Bohu. Prokvétala v ní úcta k Panně Marii.

Bohužel, paní Labouré v roce 1815 zemřela. Kateřina měla jen 9 roků. Dítě, sirotek bez pozemské matky, hledalo matku v Panně Marii. Několik dní po matčině smrti byla pomocnice v domácnosti velmi překvapena, když uviděla, jak se Kateřina vyškrábala na stůl, vzala z krbu sošku Panny Marie a silně ji sevřela ve své náruči.

Když měla Kateřina 12 roků, její starší sestra odešla do Společnosti dcer křesťanské lásky sv. Vincenta. Vedení domácnosti svěřil otec Kateřině. Pomáhala ji jejich stará pomocnice a mladší sestra Antónie. Říkali jí Tonka. Svědkové při procesu blahořečení dosvědčili, že svoje povinnosti si Kateřina plnila vzorně. Tonka prozradila, že se Kateřina již jako 14-ti letá, začala i při vyčerpávajících pracích pravidelně postit každý pátek a sobotu, a chodila i během týdne na mši svatou do chudobince v Moutiers Saint Jean (mutijé sen žan). Ten byl vzdálen od domu asi tři kilometry. Do školy nechodila. Číst a psát se naučila později, ale velmi špatně.

Při prvním svatém přijímání uslyšela Boží volání. Chtěla se stát řeholnicí. Vícekrát odmítla nabídku k sňatku. Neměla však jasno v tom, v kterém řeholním společenství by chtěla působit. Pomohl jí sen.

Ve snu viděla ctihodného kněze. Ten jí řekl: „Jednou budeš šťastná, že jsi mou duchovně dcerou. Pán Bůh má s tebou zvláštní úmysly.“ Po nějakém čase navštívila Společnost dcer křesťanské lásky sv. Vincenta v Châtillon-sur-Seine (šatijon sūr sén). Při vstoupení do hovorovny spočinula zrakem na obraze, který visel na stěně. „Aha, to je ten kněz, kterého jsem viděla ve snu. Jak se jmenuje?“ Bylo jí řečeno, že je to svatý Vincent de Paul. Od té chvíle se již nerozmyslela.

21. dubna r. 1830 byla přijata do noviciátu na Rue du Bac. Za několik dní měla to štěstí, že se mohla zúčastnit slavnostního přenesení ostatků svatého Vincenta de Paul z Notre-Dame (notr dam) do kapličky lazaristů na Rue de Sévres (rū dō sévr).



**Kateřina Labouré**

Její horlivost během noviciátu potvrzují mimořádné milosti, které obdržela. I její duše, hluboko proniknutá úctou a láskou k Panně Marii, jistě oceňovala mimořádnou úctu dcer svatého Vincenta k Neposkvrněné. Nikdo to však nezpochyboval. Při odchodu z noviciátu vypracovali o ní její představení skoro bezvýznamný posudek: „Kateřina Labouré, silná, střední postavy, slabší znalost čtení a psaní. Má dobrou povahu a přiměřený úsudek. Je zbožná a snaží se o ctnost.“

Byla poslána do chudobince na předměstí svatého Antona ve 12. okrese Paříže. Tam strávila celý život. Vykonávala ty nejhorší

práce okolo starců, v kuchyni, v krejčovské dílně, v hospodářství a na vrátnici.

Zjevení Panny Marie, kterými byla omilostněna, zachovávala v úplné tajnosti. Jejím důvěrníkem byl jen zpovědník, otec Aladel. Tak si to přála Panna Maria. Když její zpovědník zemřel o několik měsíců dříve než ona, rozhodla se, že je potřebné povědět o zjeveních své sestře představené, neboť socha, kterou žádala Panna Maria, nebyla ještě hotová.

Kateřina zemřela 31. prosince r. 1876. Odpočívala v kapličce ústavu v Reuilly. Dne 21. 3. r. 1933, po exhumaci, bylo její neporušené tělo slavnostně převezeno na Rue du Bac a uloženo v kapličce zjevení - pod tím oltářem, u kterého se jí zjevila Panna Maria. Kanonizována byla 27. července r. 1947.

Otec Gasnier, OP, v knize „Zázračná medailka a královská hodnost Panny Marie“, na 7. straně píše: „Taková byla ta, kterou si vyvolila Panna Maria za nositelku poselství, když chtěla dát světu 'Zázračnou medailku'. Skoro by se nás mohlo zmocnit pokušení podívat se její volbě. Naše povrchní uvažování, neschopné hodnotit nadpřirozené věci, by rádo našlo u Kateřiny ty nejvíce vynikající vlastnosti, mimořádné události, časté extáze, nápadnější svatost. Ale u ní není nic takového. Máme před sebou přímou, jednoduchou duši, bez nervozity, přepjatosti, která se umí ovládat a umí zachovat dokonalou duševní rovnováhu.“

*(pokračování příště)*

## Blaise Pascal (1623-1662)

Francouzský matematik, fyzik a filosof.

„Víra tvrdí, co smysly nevnímají, ale netvrdí opak toho, co smysly vnímají: stojí nad nimi, ale ne proti nim.“



Páter Emil Lequalt, dlouhodobý správce katolického kostela sv. Ludvíka v Moskvě, dosvědčuje pravdivost jedné události, kterou vám chci popsat. Odehrála se v prvních letech po říjnové revoluci, v kterých komunisté rozpoutali nemilosrdné pronásledování náboženství. Doufali nejen v likvidaci náboženských společností - církví - ale i ve vykořenění jakéhokoliv náboženského citění. Všechno bylo ve službách tohoto boje: škola, noviny a časopisy, rozhlas, plakáty, knihy, konference a kongresy. V tomto boji tedy nesmělo chybět ani divadlo a jiná odvětví umění

V jistém moskevském divadle se měla hrát fraška „Kristus ve smokingu“. Jejím cílem bylo, samozřejmě, zesměšnit Ježíše z Nazareta a tropit si prostopášné žerty z Evangelia. Fraška měla mít mnoho repríz i na jiných divadelních jevištích Moskvy a jiných měst.

Když se zvedla opona, diváci se zděšením zpozorovali ve středu jeviště oltář. Vypadal však jako výčepní stůl ve vesnické hospodě. Stály na něm prázdné láhve od vodky. Okolo oltáře posedávali popi a mniši. Vesele si popíjeli a hráli karty.

Potom přišel na jeviště slavný sovětský herec, odměněný pro své umělecké výkony státní cenou. Odložil si plášť, čepici, oblékl si smoking a oznámil, že bude předčítat z Bible „Horské kázání“. Otevřel knihu a začal přednášet:

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví...“

Potom následovala chvíle mlčení. Všichni seděli jako zkamenělí a s úžasem zírali na herce. Herec seděl nehybně, jakoby ho zasá-

hl neviditelný šíp. A ten ho i skutečně zasáhl. Neboť neodložil knihu a nepokračoval v představení, jak to požadovala režie.

V divadle trvalo veliké napětí. Ticho jak v hrobě. Každý čekal, co se stane. Herec se probral z myšlenek, otevřel znovu knihu a pokračoval ve čtení blahoslavenství, ale už ne vyzývavým tónem, leč uctivě:

„Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou k vůli mně tupit a pronásledovat...“

Nikdo se ani nepohnul. Diváci a herci poslouchali se zatajeným dechem. Vážnost těchto prorockých slov znehýbněla dokonce i režiséra. Nikdo netušil, jak to všechno dopadne. Každý však cítil, že to není fraška.

Po skončení textu Blahoslavenství, herec povstal, zbožně se požehnal a podle pravoslavného způsobu pevným hlasem zvolal, jako kdysi lotr na Kalvárii: „Pane, vzpomeň si na mě, když přijdeš do svého království.“

Potom se obrátil a opustil jeviště. Opona zůstala ještě dlouho otevřená. Světla osvětlovala scénu s posměšným oltářem, jako kdyby se režie nebyla schopna vzpamatovat. Pak světla zhasla a opona se zatáhla. Ale drama pokračovalo. Ne však na jevišti, ale v duších di-

váků a především v duši herce. Nikdo ho více neviděl, nikdo o něm více neslyšel. Jmenoval se Rosožev. Jeho jméno se nikdy více na plakátech neobjevilo. A fraška „Kristus ve smokingu“ zmizela z repertoáru divadla.

Bůh sám ví, kolikrát se podobná událost odehrála v dlouhé historii křesťanství. I když asi ne za takových dramatických okolností, jako v případě Rosoževa. Kniha, kterou křesťané nazývají Svatým písmem, se odlišuje od všech ostatních knih tím, že jejím autorem není výlučně člověk, ale Bůh - který nevyzpytatelným způsobem přetváří myšlení člověka, aby dokázal napsat to, co Bůh chtěl lidem zjevit pro jejich spásu.

Jestliže to platí o všech knihách Písma svatého, pak to platí zvláště o Novém zákoně a především o Evangeliiích. Jeden z evangelistů nazval Krista Slovem, kterým Bůh oslovil člověka, svědkem, který je současně Poslem, který se stane Poselstvím.

Není to hra se slovy, ale pokus o vyjádření podstaty Božího zjevení Nového zákona. V něm je současně i vysvětlení případu moskevského herce Rosoževa, ale i legendárního herce císaře Diokleciána Gennadia a tolika jiných obrácených, kteří přišli do styku s „Božím oslovením“ v Evangeliiu.

Nikdo z těchto lidí nevěděl, že Evangelium je tajemná kniha, kde se slovo ztotožňuje s osobou, s Kristem. Je to to stejné Slovo, které ohlašovalo sebe. Toto Slovo bylo nejprve Slovem mluvícím, později Slovem kázaným a nakonec Slovem napsaným. Proto Slovo Evangelia je a navždy zůstane oslovením člověka. Pro ty však, kteří se k němu přibližují nebo ho čtou, popřípadě i studují se zlým úmyslem, může se stát spasitelnou pastí.

*Anthony (MZ 5/96)*



# Moc jedné slzy

*Před dvěma lety uplynulo 100 let od narození spisovatele Pitigrilliho. Dino Segre, takévé bylo jeho pravé jméno, se narodil v židovské rodině. „Můj otec - píše ve své autobiografii - mi říkával, že Bůh není, že Ježíš Kristus je někdo takový jako Garibaldi, že všechna náboženství, kromě židovského, to jsou bleší trhy a jejich vůdcové jsou blázni.“ Jako spisovatel vydal ve 20. a 30. letech několik románů, ve kterých ukázal svět rozpustilý a povrchní, zaplněný prostopášnými ženami. Byla to spíše volnomyšlenkářská a ateistická propaganda. I když tyto romány neměly velkou literární hodnotu, byly vydány ve velkých nákladech nejen v Itálii, ale i za hranicemi, zvláště v sovětském Rusku. Světové salóny byly před autorem otevřeny. V roce 1942 se Pitigrilli obrátil na katolickou víru, k čemuž se přičinila jeho žena, Lina Furlan, horlivá katolička. Bylo to obrácení pravé a úplné. Ukázal to v knížce pojmenované „Rybník Siloe“. S nalezením Boha nalezl zároveň i sebe. Avšak lidé, u kterých byl na začátku velmi populární, na něho rychle zapomněli. Dále uvádíme jeden z jeho článků, které otiskoval v časopise 'Messaggero di Sant'Antonio' v letech 1964 až 1968.*

V blíže neurčeném Kdesi a Kdysi jistý bludný rytíř, který se jmenoval, jak jemu spousta podobných, Kdo - ví - jak, pocítil, že jeho tělo už nereaguje na nesmyslné popudy a nespoutané choutky k loupežím a k násilnostem. Pomyslel si tedy, že je třeba očistit duši od své černé minulosti a rozhodl se, že se půjde vyzpovídat k převorovi, kterého všichni chválili pro jeho porozumění a shovívavost.

Trápený myšlenkou na smrt a na tajemné „a potom?“ , s touhou zajistit si, když už ne věčný odpočinek v nebi, tak alespoň mírný

očistec, šel se podívat na svoji zbraň, ostruhu, přílbu, zbroj a koně. Pak si oblékl obyčejný plášť a s nezahalenou hlavou, opírajíce se o hůl, jakoby se celý život jenom toulal v poškoře od jednoho svatého místa k druhému, objevil se u klášterního vchodu.

„Ano, jsem převorem, kterého hledáš. Pojd za mnou, klekni si“ - řekl mnich bez okolků a zavedl ho do cely. Dal si na krk stříbrem vyšívanou štolu, potichu se pomodlil krátkou modlitbu a s energickým pohybem podbradku řekl:

„Poslouchám.“

Kajcíník nevěděl, zda má začít od těžkých přestupků nebo od lehkých. Dokonce i ty hříchy, které se mu zdály být lehké, byly velmi těžké.

„Můžeš začít jak chceš.“

Řada hříchů byla dlouhá. Nikdo, dokonce ani barbaři, Saraceni nebo Hunové nezastrkávali ruce tak hluboko do pokladniček na almužnu, nezneuctívali jak on svaté věci a oltáře, nerouhali se Ježíšovi a jeho nejsvětější Matce. Ale ještě více byl při zpovědi zatížen ješitností, s jakou popisoval své zlé činy a přiznával se ke svým svatokrádežím. Z jeho vyprávění se prodírala ven pýcha a dokonce i sebechvála špatně schovaná pod maskou výčitek svědomí. „To je něco dábelského“, pomyslel si mnich a potom řekl:

„Můj synu, nemohu ti dát rozehřešení, protože ještě stále jsi v drápech Satana. On šel za tebou až sem, do tohoto domu modlitby a pokání. Satan je ještě v tobě, ve tvém srdci, a dokud on bude v tobě, nikdo, ani biskup, ti nebude moci dát to, oč mě prosíš.“

Bludný rytíř se zamyslel, rychle udělal kontrolu svědomí a zeptal se: „Opravdu nestačí, že jsem všechny své viny vyznal? Na co ještě čekáte?“

Mnich bez hněvu, klidným tónem lékaře, který předepisuje protilek, řekl: „Je třeba litoval.“

„Ale jestliže jsem přišel až sem, tak to jsem přece udělal z lítosti“ - protestoval rytíř a s probuzenou energií mluvil dále: „Otče, můžete mě podrobit zkoušce. Požádejte o cokoliv a udělám to. Mám jít po kolenou ke svatému Jakubovi v Compostelli? Nebo do Svaté země, chytit tam Saladina a přinést ho až sem?“

„Ne, můj synu, takové oběti od tebe nevyžaduji“ - řekl mnich a přejel si přitom rukou po čele, jakoby by hledal nějaký nápad. „Jdi domů a vrať se sem zítra. Budu se celou noc modlit a jestliže mě Nejsvětější Panna osvítlí, tak ti možná budu moci dát rozhřešení a pokání.“

Na druhý den se starý rytíř opět objevil v klášteře. Mnich, který se celou noc modlil, ho zavedl do cely a řekl: „Vezmi tenhle soudek a naplň ho vodou. Až bude plný, tvé hříchy budou odpuštěny.“

Starý rytíř, který v sobě náhle pocítil mladickou svěžest, zaběhl se soudkem k fontáně, která dnem i nocí zpěvně šuměla na klášterním dvoře, ale voda, kterou chtěl naplnit soudek, z něj vytékala neviditelnými otvory. Mnohokrát začínal znovu, zkoušel to i u jiných studní, sklonil se i nad řeku, přeplaval jezero, sbíral vodu při hustém dešti, kdy se blýskalo, sešel až k oceánu, ale soudek nedokázal naplnit.

S prázdnou nádobou usedl při klášterním kopci. Nějaký zrádný hlas se ozval v jeho srdci: „Ten mnich si z tebe dělá blázný. Víš, co je třeba udělat? Znovu vezmi zbroj, ostruhy, koně, zbraň a začni opět svou kariéru násilí, loupeže a svatokrádeží.“

Nicméně zatahal na provaz a zazvonil na vrátnici: „Otče, ten soudek se nikdy nenaplní. Ponořil jsem ho do všech vod, také do kroupky, ale vždy zůstával suchý, jako dřevo na topení. Určitě budu zatracen. Je mi předurčen pekelný oheň. Ale to by nic neznamenalo proti tomu, že, nikdy nevidím Boha.“

Když vyslovil tato poslední slova, z řas mu sklouzla slza. Slza opravdové lítosti a bolesti.

Slza spadla do soudku, a soudek se naplnil až po okraj, i když do něho spadla pouze jediná slza.

Mnich mu řekl: „Všechny tvé viny ti jsou odpuštěny. Jdi, synku, a už více nehřeš.“

*Pitigrilli (přel. z RN)*



# JEŽIŠU DÔVERUJEM V TEBA

Roku 1987 ležal na internom oddelení našej nemocnice výskumník - chemický inžinier. Pracovala som vtedy v centrálnom biochemickom laboratóriu a ako dominikánska terciárka som si vyprosila dovoľenie prinášať chorým Eucharistiu. Tento pán o ňu nepožiadaval, ale so zvláštnou prosbou prišli jeho kolegovia.

„Nedalo by sa mu nejako naznačiť, že ... končí... no, prosťe...aby sa dal do poriadku?“

„Ťažko, páni, keď sa nepoznáme.

Nie som lekárka, ani sestra, nemám právo mu to povedať. Keby bol poprosil o sviatosť, dalo by sa to aspoň naznačiť, ale takto... a prečo prosíte mňa, prečo mu to nepovie niekto z vás, keď ste kamaráti?“

„My sme sa pokúšali naznačiť mu to tak, že sme mu prišli gratulovať k päťdesiatke do nemocnice a priniesli sme mu aj vyznamenanie, ktoré dostal... keby sme vedeli, že sa uzdraví, vyznamenanie by ho predsa počkalo v podniku.“

Nepochopil.

Veľa som premýšľala, čo robiť.

Keď som ráno zalievala kávu primárovi, vyzeral unavenejšie ako inokedy po nočnej. Čakala som, kým povie sám, čo ho trápi.

„Mám tu spolužiaka... hrozný! Metastázy po celom tele. Požije možno týždeň - dva. Bol to fajn chlapec. Iba pred pár rokmi stratil rozum a odišiel od ženy a detí kvôli nejakej „dáme“. Vedec - jednotka, ale súkromie...“

„Pán inžinier K?“

„Ako viete, poznáte ho?“

„Nie. Boli chlapi z výskumu pýtať, či by sa mu nedalo pomôcť po duchovnej línii... a teraz mi Pán Boh poslal do cesty vás, pán primár! Veď je to úžasné! Neskúsil by ste mu naznačiť...?“

„To sa nedá, Mária!“

„Prečo? Ste lekár... iste sa vás opýta, či neviete, na čom je!“

„Klamať mu nebudem, poviem mu opatrne pravdu... lenže, zväzte: sedí tam vo dne - v noci jeho družka. A sama povedala, že ho stráži pred kňazmi, pretože keby sa vyspovedal, musel by ju poslať preč a odprosiť svoju manželku a deti.“

„Nevzdáme sa. Vy mu poviete pravdu, na čom je a my sa ideme modliť!“

Práve niekoľko dní predtým som dostala z Poľska zopár obrázkov Božieho milosrdenstva s návodom, ako sa modliť Korunku a knižku o sestre Faustíne Kovalskej. Každého, koho som stretla a vedela som, že sa modlieva, som poprosila o Korunku na tento úmysel. Obrázky síce nestačili, ale ľudia sa to naučili aj bez nich.

Stále sa nič nedialo. Najviac sa modlili sestričky na internom. Žiadna však nemala dost odvahy „vnútiť“ mu sviatosť. Keď ho chcela navštíviť manželka, konkubína jej to znemožnila. Modlili sa susedky v mojom bloku, deti, ktoré som po domoch učila náboženstvo.

Modlil sa aj primár, hoci spočiatku bol v rozpakoch, či je takýto „neoficiálny“ ruženec účinný.

„Práve preto ho vyskúšame!“ - povedala som.

O niekoľko dní ma na frekventovanej autobusovej zastávke prepadli dvaja muži v smútočnom oblečení. Nebola som niekoľko dní v práci, nevedela som, čo je nové. Začali ma objímať a vykrúcať, všetci čakajúci sa otáčali, čo je to za divnú skupinu.

„Ideme z pohrebu“ - vysvetľoval Jozef.

„Inžinier... ?“

„Áno!!!“

„A bol cirkevný... „





„Keby len to, dievčatko! Ale vieš ako začal kňaz homíliu? Slovami: ‘Váš brat žije!’

Podarilo sa, chvála Pánu Bohu!“

Hoci moja dovolenka ešte trvala, nedalo mi, aby som nezašla na interné a za mojím primárom.

„Ako sa to stalo?“ - pýtam sa.

Primár sa uprene pozrel na zhrbeného deduška, ktorý sústredene sledoval futbalový zápas.

„Keď inteligencia zlyhá, Pán si posluží maličkými“ - povedal ticho lekár. „Čo som nedokázal ja a sestry, dokázal tento deduško. Pri večeri sa pozrel na inžiniera a celkom prasto mu povedal: ‘Pán inžinier, dnes vyzerajú akosi nedobre, nemám im zavolať pána farára?’“ Pacient ticho prikývol. Dedko pošmátral po vrecku, našiel korunku do telefónneho automatu a o pár minút kňaz prišiel poslúžiť všetkým troma sviatosťami. Spovedné tajomstvo je nedotknuteľné , ale poznamenal: ‘Bodaj by sa každý človek tak krásne vyspovedal, ako tento muž. Bolo to povzbudenie i pre mňa, kňaza.’“

Odvtedy každému, kto Korunku považuje za „babskú“ modlitbu, rozprávam tento pravdivý príbeh.

*I. M. Danieliszová*

\* \* \*

V minulém čísle, v článku „Modlitba, kterou lze vyprosit všechno...“ jsme uveřejnili modlitbu Korunky k Božimu milosrdenství. Text modlitby však není správný.

Proto ji uvádíme znova s tím, že slova, která jsou změněná, jsou podtržena:

Modlitba se modlí na zrnkách obyčejného růžence.

*Na začátku: Otčenáš..., Zdravas... a Věřím v Boha...*

*Na zrnkách Otčenáše: „Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i celého světa.“*

*Na zrnkách Zdravasů: „Pro Jeho bolestné utrpení, buď milosrdný k nám i k celému světu.“*

*Na zakončení: „Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem“ (3x).*

*Redakce*

## Budeme umírat důstojně?

Na tuto otázku proběhlo nedávno mezinárodní sympozium, pořádané Katolickou univerzitou v polském Lublíně. Z přednášek odborníků vyplynulo, že první kdo použil termínu „eutanázie“ (doslova: sladká smrt), ve významu usmrcení člověka z humanitárních důvodů zbravení ho utrpení, byl na počátku 17. století anglický filozof Francis Bacon. Diskuse kolem problému se rozvíjely opět ve 20. století, zejména v souvislosti s eutanázií praktikovanou hitlerovským režimem v Německu vůči starým, duševně a nevláčetelně nemocným. Dnes její stoupcí argumentují především nesnesitelnou fyzickou bolestí kterou zakoušejí někteří umírající na rakovinu a jiné těžké choroby. Odborník na tuto problematiku prof. dr. Jacek Luczak z lékařské fakulty v Poznani vydal svědectví na základě výzkumů, že naprostá většina žadatelů o eutanázii tak nečiní z důvodů nesnesitelné fyzické bolesti, nýbrž z důvodů bolesti ducha, tj. pocitu zmarnění, strachu, zklamání životem atd. Tito lidé podle prof. Luczaka nepotřebují usmrcení, ale chápaté lidské srdce a pocit, že jsou opravdu milováni. Naopak zkušenosti ukazují, že právě ti lidé trpící těžkými fyzickými bolestmi nejvíce na životě lpí a na eutanázii vůbec nemyslí.

Od eutanázie je však nutno oddělit podávání narkotik za účelem zmírnění bolesti, dokonce i tehdy, kdy tyto mohou být nebezpečím i pro život. Papež Pius XII. při setkání s katolickými lékaři r 1957 to vyjádřil doslova takto: „Je dovoleno zmírnit bolest pomocí narkotik i tehdy, když to povede ke snížení vědomí a zkrácení života, pokud neexistují jiné prostředky.“ Toto tedy eutanázií rozhodně není. Pod tímto pojmem rozumíme výhradně a jediné přímé a bezprostřední usmrcení nemocného člověka.

Hlavním důvodem odmítnutí eutanázie je však široká brána možností jejího dalekosáhlého zneužití. Nacistický režim je toho důkazem. Legalizace eutanázie otvírá cestu hrůzným projektům „očišťování rasy a lidstva“ ve jménu pokroku a „práva zdravých a silnějších“, kteří pociťují jako újmu a brzdu svého rozvoje, když se budou muset starat o nemocné a slabé.

*Radomír Malý*

## Den otevřených dveří

*Církevní školství v naší republice v polistopadové realitě stále ještě nevešlo do povědomí široké veřejnosti. Stále se potýká s existenčními problémy, i když dosahuje dobrých výsledků. Počet uchazečů o tyto školy není všude uspokojivý, jednak pro nedůvěru v něco nového, jednak pro předsudky, které se často pojí se slovíčkem „církev“. V mnohých státech, v minulosti i dnes, právě církevní školství je tou nejvyhledávanější a dokonce i prestižní záležitostí. Kultura a vzdělání byly vždy doménou života církve. K podpoře křesťanské výchovy vybízí ředitel školy sv. Anežky České v Odrách - Milan Rojovský.*

Na svátek patronky naší školy, sv. Anežky České, jsme zorganizovali den otevřených dveří. Zahájili jsme ho mší svatou, kterou celebroid generální vikář nové Ostravsko - opavské diecéze důstojný otec František Kufa. Poté se otevřely dveře učeben, odborných pracoven a internátních pokojů pro budoucí zájemce o studium, jejich rodiče i pro ty, které přivedl prostý zájem prohlédnout si školu. Návštěvníci viděli modelové vyučovací hodiny cizích jazyků, výpočetní techniky, odívání, techniky administrativy, ošetrovatelské péče, výživy a přípravy pokrmů. Za symbolický poplatek měli možnost zakoupit krásné výrobky dívek, střihy různých oděvů nebo ochutnat dobroty připravené ve cvičné kuchyni. Kromě průvodcovské služby provázela hosty také hudba a zpěv studentek. Každodenní zpěv, kterým děvčata zahájují vyučovací hodiny a často jím spontánně vyplňují volný čas, je jednou ze zvláštností naší školy. Mnohé návštěvnice asi překvapilo, jaké vkusně upravené a moderně vybavené učebny skrývá na první pohled stará budova.

Nezbývá než doufat, že si žáci a žákyně, vycházející z základní školy, vyberou některý ze studijních oborů, které školy nabízí. Patří mezi ně čtyřleté maturitní obory rodinné školy se zaměřením sociálním nebo ekonomickým pro dívky a ryze ekonomický obor pro chlapce i děvčata - ekonomika a podnikání, rozšířený volitelnými předměty o čtyři další oblasti uplatnění - oděvní, potravinářskou, stavební nebo zemědělskou. Zdravotně způsobilé dívky, kterým se nepodařilo získat na základní škole výborné výsledky, mohou nalézt uplatnění v tříletém studijním oboru - ošetrovatelka se zaměřením na rodinnou péči, který je ukončen závěrečnou zkouškou.

V současné době, kdy zaznamenáváme neustálý pokles vycházejících žáků, je pro další existenci středních škol nezbytné, aby nastoupili noví žáci a nahradili tak ty, kteří odcházejí. Církevní školy, zejména ty v malých městech, pocítují tento úbytek velmi znatelně. Existuje celá řada příčin znevýhodňujících církevní školy - značně omezený nebo vůbec žádný přísun státních finančních prostředků na pořizování investic a především opět se prohlubující nevráživost a nedůvěra veřejnosti vůči všemu, co nese přívlastek „církevní“. Vycházejícím žákům a zvláště těm s lepším prospěchem, jsou doporučovány raději jiné školy než církevní a ti, kteří o studiu na církevní škole uvažují, jsou spolužáky a někdy i samotnými pedagogy, s více či méně skrytým pohrdáním, přehlížením a s posměchem nazýváni „farářiči“ či „jeptiškami“. Vracíme se snad v názorech a smýšlení před rok 1989, nebo dokonce ještě hlouběji do totalitní minulosti naší země? Ptáme se: Proč? Vždyť církevní školy vykazují výborné výsledky. Naše první absolventky studují na vyšších školách, některé dokonce na školách vysokých. V úspěšnosti přijatých uchazečů na vysoké školy se naše škola umístila na čtrnáctém místě ze třiceti hodnocených středních odborných škol Severomoravského kraje. Mnohé absolventky již pracují v sociálních ústavech, v nemocnicích, v různých hospodářských a administrativních profesích a jsme přesvědčeni, že pracují dobře.

Proto apeluji na vás, rodiče. Neobávejte se svěřit vaše děti všestranné péči církevních škol. Vy, žáci a žákyně, kteří budete vycházet z devátých tříd, mějte důvěru v církevní školy. Vždyť tyto školy a samozřejmě také naše škola nesoucí jméno svatě Anežky České, poskytnou, nebo se alespoň ze všech sil snaží poskytnout, vedle kvalitního všeobecného a odborného vzdělání ještě něco navíc.

Příkazným svěděním je pozitivní hodnocení atmosféry v naší škole samotnými studentkami. Živým svěděním je pak převážná většina našich absolventek, které již školu opustily, avšak s vděčností vzpomínají na léta prožitá právě v naší církevní škole.

Mějme vždy důvěru v Boží pomoc a neobávejme se otevřeně vyznat svoji víru a vyjádřit své přesvědčení.

*Milan Rojovský - ředitel školy*

Adresa:

Církevní střední škola sv. Anežky České v Odrách  
Střední zdravotnická škola sv. Anežky České v Odrách  
tř. 1. máje 37, 742 35 Odry tel.: 0656/933195

# Cokoli jste učinili jednomu z těch mých maličkých mne jste učinili...

*O tom, jak se kolem sebe dívala a viděla „maličké“, kteří potřebují pomoc, nám napsala děvčata z Církevní střední školy sv. Anežky České v Odrách.*

V našem společenství máme výjimečnou kamarádku. Má menší tělesnou vadu a je poněkud zaostalá. Udivovalo mne, že si jí nikdo nevšímá. Snažila jsem se s ní proto více bavit, potěšit a snad i rozveselit. Jednou jsem jí navrhla, aby šla se mnou do knihovny. Když jsem vybírala knížku pro sebe, našla jsem i knihu pro ni. Řekla mi, že nerada čte. Když si však knížku prohlédla, prohlásila, že mám dobrý vkus. Byla nadšena, a já ani nevím, jak a podle čeho jsem knihu vybírala. Její radost „přeskočila“ i na mne. Připadalo mi, jako bych jí otevřela alespoň jedny dveře do nebe. Pochopila jsem, jak je důležité dívat se kolem sebe nejen s otevřenými očima, ale i srdcem.

*Jarka*

Staráme se o babičku mého tatínka. Bydlí hned vedle nás. Neděláme to jen z povinnosti, ale patří také do naší rodiny, třebaže se nám z její strany lásky nedostávalo. Tato žena určitě trpí pocitem nemilovanosti, a proto se všichni společně snažíme tento pocit v ní potlačovat. Chybí jí také společnost, blízkost někoho, kdo by si s ní popovídal. Je šťastná, když ji navštívím. Zve mě na kafe, nabídne mi cukrovinky apod. Nosím jí také obědy, když upečeme buchtu, ovoce aj. Poznal jsem se mění i vztahy příbuzných k nám. Podobně jako ona, dříve k nám lásku neprojevovali. Nyní je to už o hodně lepší. Z toho všeho vidím, že se nemá nikdy zlo oplácet zlem.

*Michaela*

Na začátku prázdnin byl naší farnosti přidělen nový kněz. Poněvadž jsme měli faru v dezolátním stavu, musel otec denně dojíždět 30 km. Otec vyhlásil brigádu. S kamarádkou jsme výpomoc na faře brali jako morální po-

vinnost. Nemohly jsme nechat ty staré babičky, aby se tam sedřely. Naši rodiče se k výpomoci stavěli negativně, již proto, že jsme tam pracovaly zadarmo a mnohdy dlouho do noci. Jakou že jsme nakonec dostaly výplatu? Tu nejlepší jakou jsme mohly dostat. Otec se nastěhoval na faru. Během oprav jsme se velice sblížily se starými lidmi. Vytvořilo se u nás úplně skvělé společenství. Chodili jsme na faru opékat, slavit různé svátky a výročí. Prostě naše farnost začala žít.

Máme z toho radost a již nemusíme tolik litovat, že z mladých chodíme do kostela jen my dvě, protože tam máme spoustu mladých duší.

*Marie*

Nejpěknější zážitek jsem prožila o prázdninách v domově důchodců v Moravských Budějovicích. O tento domov se starají rádo- vé sestry Boromejky.

Pracovala jsem tam se svou kamarádkou, která je ošetrovatelkou a práce s lidmi jí baví. Byla to má první praxe, takže jsem nejdříve nevěděla co a jak dělat, ale potom mě práce začala bavit. Pociťovala jsem, že mě ti lidé potřebují a já potřebuji je. Jsem moc ráda, že jsem pracovala mezi sestrami, které mě naučily dívat se kolem sebe. Daly mi příklad, jak správně jednat s nemocnými. I když každý člověk byl úplně jiný, přesto jsem z jejich strany cítila velkou vděčnost. A to i za malé drobnosti jako úsměv, přívětivé, milé a povzbudivé slovo, za věnovaný čas. Když člověk pozná, co tito staří a nemocní lidé potřebují, dokáže se jim dávat cele. Třebaže je to těžká a náročná práce, je krásná a považuji ji za dar.

Uvědomila jsem si, že každý člověk, který je mi svěřen, je sám Kristus. Neboť Pán Ježíš

řekl: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.“

Pokud chce mít člověk radost v srdci, musí se snažit udělat druhého šťastným. Je to pro mne nejkrásnější zážitek v srdci, a to nejen o prázdninách.

*Jarka*

Všimla jsem si jedné dívky, je skoro pořád sama. Neumí moc komunikovat, a tím hůře zapadá do kolektivu. Snažila jsem se s ní trochu sblížit a porozumět jí. Navázaly jsme déletrvající rozhovor a já zjistila, že jí rozumím. Ale snaha někomu pomoci není záležitostí jednoho nebo dvou týdnů, ale třeba celého půl roku.

Myslím, že si v mnoha věcech není jistá. Snažila jsem se ji pochválit, usmát se na ni, když něco pro druhého vykonala. A ona se mi za to odvděčila takovým nesmělým úsměvem. V jádru je to velmi šikovná a hodná holka, potřebuje jen podat ruku. Mohla by být trochu odvážnější, snažit se více vyniknout. Její duše je určitě krásná, otevřená, ale také trošičku více nesmělá. Snad by jí pomohlo, kdyby dostala úkol, šanci udělat něco pro druhé, aby si jí všimli. Budu se o to snažit a doufám, že se mi to s pomocí Boží podaří.

*Helena*

Před čtyřmi lety umřela dědovi babička. Byl sám, vlastně nechtěl nikoho vidět. Po dvou letech jsme se se sestrou a bratrem rozhodli,

že pojedeme za dědou na prázdniny. Děda řekl: „Přijďte.“ Měla jsem strach, o čem si budeme s dědou povídat. Večer jsme já a děda seděli u televize. Děda řekl: „Víš, já se cítím strašně sám. Syn odjede brzo ráno do práce, vrátí se odpoledne a večer jede za mým dalším synem a vrátí se pozdě večer.“

Ani se nedivím, když mi děda řekl v nemocnici: „Já se tu cítím lépe, tady si mám s kým povídat.“ Není se čemu divit, vždyť v nemocnici má společnost na pokoji, ale doma...

-a-

Moje kamarádka se jmenuje Anička. I když se dobře učí, doma chtějí, aby byla nejlepší ze všech. A proto se Anička věnuje jen učení. Žije ve svém světě sešitů a knížek, učí se a chce být nejlepší. Neuvědomuje si, že kvůli tomu s nikým nekamarádí, že je sama. Ostatní ji vidí jako samotářskou, nudnou holku, která se jenom „šrotí“. Já ji znám a vím, že taková není.

Zrovna ve chvíli, kdy potřebovala někoho k sobě, jsem se objevila já. Ne, nechci se chválit - jen jsme si sedly a povídaly si. Zjistily jsme, že si rozumíme, že je nám spolu dobře. Přes všechny úspěchy, co měla ve škole, potřebovala někoho, kdo by jí rozuměl a komu by všechno mohla říkat. Snažila jsem se ji odpoutat od učení - ne aby se neučila, ale aby měla čas i na jiné věci. Začaly jsme chodit do

kina na naše oblíbené filmy a herce, četly jsme stejné knihy a navštěvovaly se. Prostě jsme byly kamarádky jako každé jiné.

Pro ostatní je určitě pořád ta stejná „šrotka“, ale pro mě je to bezva kamarádka. Jsem ráda, že jsme k sobě našly cestu, a že jsem jí pomohla najít i jiný svět, než byl ten její svět knížek, sešitů a učení.

*Anna*



Ilustrační foto: jg-

# Rozum pro Boha

- Můžeme se dozvědět zda existuje Bůh? - zeptal se mě spolucestující ve vlaku.

- Ano, ovšem.

- Ale v to se může jenom věřit, protože nikdo není schopen dokázat existenci Boha.

- Já Vám to jasně dokážu.

- V této věci mě už nikdo nepřesvědčí.

- Ledaže předem odmítnete jakoukoliv rozumovou úvahu.

- Vůbec ne.

- Víra musí být rozumová, zvláště v otázce, zda Bůh existuje. A teď se musím dozvědět v čem se oba shodujeme. Od toho musíme začít. V jiném případě bychom stavěli na nejistém základě. Takže začneme:

- Existujete?

- Ano, ale já jsem jenom součástí země.

- Prosím Vás, později budeme mluvit o tom čím jsme. Teď se Vás jenom ptám, jestli existujete?

- Ano.

- Takže naše existence je jistá.

- To bych neřekl.

- Proč?

- Protože my nemůžeme vědět vůbec nic jistě; co jedni tvrdí, to druzí popírají.

- Takže Vy si nejste jistý tím, jestli existujete?

- Já jsem jenom materiální součástí vesmíru.

- Opakuji Vám, nejde mi o to, čím jste, ale o to, jestli vůbec existujete, tj. jestli jste 'něco' nebo 'nic'.

- Samozřejmě, že 'nic' nejsem.

- Určitě?

- Určitě.

- Takže Váš názor, že nic nemůžeme vědět s jistotou, je nepravdivý, jelikož tvrdíte, že Vaše existence je jistá. A já existuji?

- ... ano.

- A tamta paní, ten pán a vůbec všichni zde přítomní?

- Ano, také.

- A určitě?

- ... určitě.

- Proč to tvrdíte?

- Protože... mé oči mi o tom jasně říkají.

- A tyhle záhony, louky, které utíkají za oknem vagónu, celý svět a hvězdy nad našimi hlavami, existují?

- Také; a vůbec už přiznávám, že to, co vidíme, musí existovat; ale Pána Boha nevidíme.

- Prosím Vás, lokomotiva jede ve předu?

- No, samozřejmě.

- Jistě?

- Jistě.

- A vidíte ji?

- Ne, ale kdyby tam nebyla, náš vagón by se nepohyboval kupředu.

- Takže přiznáváte, že nejen můžeme poznat nějakou věc tím způsobem, že ji vidíme, ale také na základě důsledku rozumovou úvahou přijít k poznání patřičné příčiny. Pravda?

- Ano.

- A co byste si pomyslel o člověku, který by Vám tvrdil o svých hodinkách: „Tento kov se sám náhodou utrl z železné rudy, sám úplně neočekávaně se přetavil, pročistil a vyformoval do tvaru, který zde nyní vidíte. Sklíčko se také náhodou přetavilo a vyčistilo. Rovněž ozubená kolečka se sama udělala. I jiné součásti mých hodinek se úplně náhodou vytvořily; následně se pospojovaly a vytvořily tenhle systém. A to všechno bez lidské myšlenky a bez přiložení lidské ruky. A zcela náhodou ukazují čas.“ Kdyby tento člověk tohle tvrdil úplně vážně, co byste o něm řekl?

- Že asi nemá v hlavě všechno pohromadě.

- No, a vidíte. V přírodě nacházíme organismy mnohem důmyslněji sestavené. Vezměte si například lidské oko. Kolik je zde různých jemných částí a jak nádherně slouží k vidění. Celá příroda se skládá z miliónů a miliard organismů, které žijí, rozvíjejí se a rozmnožují. Jak potom tedy můžeme tvrdit, že tyto zázraky přírody jsou pouhou náhodou. Někdo by mohl říci: „Nic se neděje bez své příčiny, to je pravda, ale tyto příčiny mají zase své patřičné příčiny a ty zase své příčiny...“ Copak v tomto řetězci příčin, i kdybychom šli do nekonečna, nemusíme přijmout nějakou prvotní příčinu? Jelikož jiné příčiny nejsou zdrojem žádné dokonalosti, ale dávají ze sebe jenom to, co samy přijaly a my hledáme tvůrce dokonalosti. Musí existovat nějaká prvotní příčina... a ... to je Bůh.

*Takhle psal sv. Maxmilián v Rytířích  
Neposkrvněné v roce 1923 - volně přeloženo.*

# Byli jsme v Medžugorji

Drahý příteli!

Byli jsme s havířovskými poutníky v Medžugorje. Ptáš se, jak to tam vypadá. Jenže je velmi těžké to vyjádřit, protože o Medžugorje se psát nedá. Medžugorje musíš žít. Když všechny ty události sleduješ zprostředkovaně zdaleka, máš takový divný pocit. Zdravý rozum se brání. Ale když jsi tam, mluvíš s lidmi, kteří tam žijí, posloucháš svědectví vizionářů a narkomanů, kteří se obrátili, máš možnost se zúčastnit společné mše svaté a modlitby růžence, připadají Ti medžugorské události jako ta nejsamozřejmější věc na světě. Všechno je tak prosté a radostné! Je to jako když čekáš návštěvu blízkého přítele, se kterým jste se už dlouho neviděli. Nejdřív napětí - jak se změnil, ale pak, když je tu, vznikne srdečná, nenucená atmosféra, zkrátka je Ti v jeho přítomnosti dobře a všechny pochybnosti jsou pryč. Ano, je to on.

Každý den v 18 hod večer začíná v kostele společná modlitba růžence. Lidí je spousta, kostel nestačí, sedí se po zemi, na stupních oltáře, černocho vedle Japonce, Čech ve shodě s Němcem a všichni se společně, najednou modlí, každý ve své řeči nahlas odříkává Svatá Maria, Matko Boží... A je z toho jeden veliký hluk, který najednou utichne, jako když utne, aby pak dítě chorvatsky předříkávalo další kuličku - Zdravas Maria... modlí se s napřaženými dlaněmi. Není to umělé gesto, je to vyjádření srdce. Podané ruce jsou znamením spojení z lásky. I když se tomu zprvu bráníš, nakonec i Ty klečíš a s otevřenými dlaněmi i srdcem vztahuješ ruce ke své Matce, aby Tě mohla přijmout. A jediné, co vnímáš, je radost, že celý svět jednotně, stejným způsobem, společně chválí Boha. A ve všem je ta nejpřirozenější přirozenost.

V sobotu byla společná noční adorace. Rozjímání, myšlenky pronášené asi ve třech jazycích, proložené chvílemi ticha. Všude tma, jen na oltáři svíce ozařují vystavenou Nejsvětější svátost oltářní. Na závěr někdo vpředu začal za doprovodu kytary potichu chorvatsky zpívat sólo. Jednoduchou, stále se opakující melodii k oslavě Boha. Postupně, jak kdo pochytil melodii, se přidávali ostatní. Zpěv mohutní, až zpívá celý kostel a chválí Boha. Tato radost propuká do nezadržitelnosti, lidem už nestačí hlas a tak přidávají rytmický potlesk. Proudí do Tebe radost, cítíš sounáležitost se všemi lidmi a vděčnost Bohu, že Ti dává svou Matku, aby Tě jako tu zatoulanou ovečku přivedl k sobě zpátky.

Radost a prostota je to, čím Medžugorje žije v místních lidech. Viděla jsem, jak si na cestě hrály děti. Asi sedmileté. Tak, jak si děti hrají. Honily se, něco pokřikovaly. Pak jedna holčička začala zpívat chorvatsky mariánskou píseň. Ostatní se k ní se samozřejmostí přidaly. A když dozpívaly, pokračovaly ve hře. Bylo to pro ně takovou samozřejmostí, jako když u nás si děti prozpěvují nějaký módní hit. Pro tyto děti je hitem Panna Maria.

Vizionáři. Všichni čekají, všichni je chtějí slyšet, mluvit s nimi, dotknout se jich. Jací jsou? Předně prostí lidé, žijící obyčejným rodinným životem, jako Ty nebo já. Ale v jejich tvářích se zračí vnitřní radost a pokoj, trpělivost a laskavost. Když mluví o Panně Marii, není to bombastický projev, který nám odhalí spoustu nového. Naopak. S klidnou mírností a samozřejmostí vyprávějí své zkušenosti o své přítelkyni Panně Marii.

Po vyslechnutí svědectví Vicky mě napadlo, proč vlastně tady čekám, stojím v davu a poslouchám. Vždyť jsem se nic nového nedově-

děla. To přece dávno všechno vím a znám. O tom všem učí každý kněz své farníky. A dost mě to rozladilo. Ale teprve doma mi došlo, že vědět neznamená žít. A v tom to je. Bůh nám dává svou Matku jako kotvu, abychom našli spojení s ním.

Když si nastuduješ kuchařskou knihu a začneš vařit, nemusí to dopadnout dobře. Ale když máš vedle sebe zkušenou kuchařku, která Ti ukáže, jak na to, hned Ti to jde líp. A protože my jsme toho „připálili“ už strašně moc, je tady Panna Maria jako milující Matka, aby svým dětem poradila. Co je na tom zvláštního a nepochopitelného, když se Matka bojí o své děti a chce je chránit? Chce nás uzdravit ze všeho zmatku tím, že nás nově ponořuje. Do čeho? Do Bible a víry Církve.

Ale lidé jsou různí, a tak jsou i některé rušivé momenty, které s vírou mají pramálo společného. A právě tyto projevy dělají z Medžugorje něco nepravdivého. Pro mne je Medžugorje modlitba růžence a adorace před Nejsvětější Svátostí. A také Oáza míru. Malá kaplička - kamenný domeček se zahradou

v blízké vesnici Bijakoviči, kde je po celých 24 hodin denně vystavena Nejsvětější Svátost. Místo, kde je přísné ticho nejen nařízeno, ale uprostřed všech těch hlučných procesí, davů poutníků a krámků s milióny suvenýrů, se toto místo stává skutečnou oázou ztišení a pokoje. Nikdo Tě nevyhání, nikdo nikam nespěchá, nikdo po Tobě nic nechce. 24 hodin denně. Teď stojíš sám před Bohem.

Co tedy říci na závěr? Snad jen, až jednou pojedete do Medžugorje i Ty, nečekej zázrak. Jeď se modlit. A modli se srdcem. To je totiž smysl Medžugorje, zázrak nejvyšší. Kéž bys i Ty dokázal životem naplnit poselství, kterému jsme byli přítomni:

*„Drahé děti!*

*Poslouchejte, protože vám chci říct a vyzvat vás, abyste měly více víry a důvěry v Boha, který vás nesmírně miluje. Děti, vy neumíte žít v milosti Boží, proto vás všechny znovu vyzývám, abyste nosily Boží slovo ve svém srdci a v myšlenkách. Postavte, dítky, Písmo svaté na viditelné místo ve své rodině, čtěte ho a žijte. Poučujte své děti, protože když jim nejste příkladem, děti odcházejí do bezboženství. Přemýšlejte a modlete se, a potom se Bůh narodí ve vašem srdci a vaše srdce bude radostné. Děkuji vám, že jste přijaly mé pozvání.“*



Foto: BH

# VZPOMÍNKY NA VOJNU

Každému z Vás, kteří jste byli na vojně, se vybaví, při pouhém vyřčení tohoto slova, spousta vzpomínek a zážitků. Dobrých nebo i těch zlých. Nechávám si promítnout hlavou prožité chvíle a události. I když je to doba nedávná, mám na vojnu, díky Pánu, hezké vzpomínky. Ale vraťme se na začátek, kde to všechno začalo.

Totíž na vojenské správě, při pročitávání čerstvě obdrženého povolávacího rozkazu, na kterém stálo: „Místo určení - Janovice.“ „Janovice, Janovice.....“, říkal jsem si, „ale které?“ Na mapě jsem jich našel rovnou pět. Později se upřesnily, že to jsou Janovice nad Úhlavou, ležící blízko Klatov, tam kdesi na Šumavě, v jižních Čechách. Do měsíce jsem již seděl ve vlaku. Nevěděl jsem, co mě čeká - odjížděl jsem do neznáma. Jaké to tam asi je? Mé obavy však byly zbytečné, neboť Bůh jistě věděl, kam mě posílá. I když ze začátku se mi to moc nezdálo. Trať vedla skoro prázdnou krajinou, za oknem se míhalo jen pár vesniček, samá pole a lesy. Povzdychl jsem



si: „Kam jsem se to jenom dostal?“ V Janovicích se nás sešla tlupa hochů, kteří hlukem a zdánlivou netečností zakrývali ne-

stotu a strach z budoucnosti. V kasárnách na nás čekal veliký nástupní plac a potměšilé úsměvy starších vojáků s poznámkami: „Ha, noví bažanti!“, Ale nebylo to tak špatné, jak se ze začátku zdálo. Sešla se nás dobrá parta a po bližším seznámení vznikl přátelský kolektiv. Byli jsme zařazeni k Prvnímu mechanizovanému praporu, jehož vojákům se hantýrkou říká 'bigoš'. Činnost tohoto praporu byla velmi pestrá: cvičení v terénu, zakopávání se, plížení, střelby, práce v kuchyni, úklid cest, práce v autoparku... Takže pojem „vojna“, jsme měli tu čest poznat až do krůpějí potu a že těch krůpějí bylo až , to Vám jistě nemusím povídat. Ale byla tam i legrace. Co jsme se jen nasmáli při přeskokování zákopů, jezení připálených brambor apod.

Jelikož jsem věřící, připadala mi doba před přísahou, kdy jsou zakázány veškeré vycházky, velmi dlouhá. Před klukama jsem svou víru skrýval. Vše se provalilo v momentě, kdy jsem psal svým známým do Brna a v dopise mluvil o Kristu. Přes rameno mi přítom koukal, aniž bych o tom věděl, jeden z mých spolubydlících. Najednou se mě zeptal: „Ty seš pánbíčkář?“, A aniž by čekal na odpověď, vyběhl s ohromující informací na chodbu a hned ji všem sděloval. Za chvíli byl náš pokoj plný dorážejících kluků: „Ty jsi pánbíčkář? Fakt? Jó? Nekecej.“ Dívali se na mě jako na bytost z jiné planety. Po nějaké době si zvykli a začali mě brát i jako křesťana. Dokonce mi někteří říkali: „A víš, že já jsem taky pokřtěný? Trochu se o to zajímám.“

Již jsem se nemohl dočkat své první „vojenské“, mše svaté. Poněvadž kostel v Janovicích byl, tak jsem nemeškal a následující volnou ne-



děli jsem již seděl v kostelní lavici. Po skončení mše sv. ke mně přistoupil místní chlapec a pozval mě na faru na kus řeči. Na faře bydlela a ještě bydlí rodina Ladmanova, která, jak jsem zjistil, byla velmi přívětivá a prodchnuta Duchem Božím. Velmi jsem se s nimi sblížil a s radostí využíval jejich častá pozvání. A tak se stalo, že jsem byl u nich pokaždé, kdy to jen



Na opuštětku...

šlo, za což jsem jim byl velmi vděčný, neboť voják nemá moc možností, jak využít volný čas. A tak jsme hovořili při hrnku kávy, já se pomalu sžíval s jejich osudy a oni s mým. Přitom měli pět dětí a vůbec jim nevadilo, že jim přibýlo další, oblečené v zeleném mundúru. Samozřejmě jsem se jim snažil pomoci. Řezal jsem dřevo na topení, pomáhal na zahradě a dělal vše, co oko vidělo, že je potřeba.

Kamarádům z roty bylo divné, kam stále chodím. Mysleli si, že mám holku. Jednou se mě jeden z nich, Milan, přímo zeptal: „Ty Emile, kam to pořád chodíš? Na rotě nejsi, do hospody za klukama taky nejdeš, tak kde se stále touláš?“, „Chodím na faru,“, odpověděl jsem, „jsou tam fajn lidé. Povídáme si, pomáhám jim a tak různě.“ Milan si trochu posteskl: „Ty se máš. Máš tady známé a přátele,

máš kam zajít a něco užitečného udělat, zatímco já se tady nudím a vůbec mě to tu nebaví. Emile, nemohl bych jít někdy s tebou, třeba jen něco pomoci?“ „Proč ne?“

A tak jsme k mojim známým začali chodit dva. Ale ani to jim nevadilo, neboť jejich srdce bylo veliké, jako Toho, který je s námi.

Opravdu to byla krásná vojna. Velmi se mi

zálibila i okolní příroda, nádherné město Klatovy s kulatým náměstím, jemuž vévodí Černá věž. Nemohu též opomenout arciděkanský kostel. Malebná krajina tu vzdává svým jasem chválu Stvořiteli i naší Ochránkyni. U kasáren se tyčí hrad Klenová. Pod jeho úpatím je tankové cvičiště, jehož povrch jsme poznali v každém ročním období, při blátě i sluníčku.

I v Klatovech jsem poznal mnoho přátel, jako otce Petra Hrušku, o. Antonína, rodinu Červených a další a další. Zavítal jsem i do Plzně. I zde jsem našel vstřícné úsměvy.

V tomto koloběhu jsem měl možnost nezapomenout na Rodičku Boží i jejího Syna. Na mši jsem chodil třikrát týdně (dokonce jsem i ministroval), a co víc, mohl jsem duchovně žít a rozvíjet se. Vidíte, věřícími můžeme být i na vojně. Často mě napadla myšlenka, že i na vojně se dá žít svatě. Proto se nebojme být křesťany. Pán se svojí Maminkou nám pomůže, protože Ona je i naší Maminkou. Neboť, copak může někdo říkat, že s ním Bůh a Maria nekrácejí? Krácejí, jen je nevidí. Nebo je nechce vidět? A jak bych měl tuto vzpomínku zakončit? Snad docela obyčejně - tečkou.

Emil

**Milé děti,** v temné kůlně plné prachu ležel špalek dřeva. Ležel mezi ostatními špalky, neotesaný, jen tak, jak jej utáli a hodili na hromadu. Časem na něj navršili dřevo a špalek se cítil zcela zapomenutý. Jak tak ležel, často si představoval, co by se z něj dalo vyrobit. Třeba z něj udělat misku a lžici a bude každý den s lidmi u stolu. Anebo nějaký nástroj, aby lidem mohl pomáhat

na světle a rozhlížel se. Na polici stálo mnoho dřevěných špalků, ale již opracovaných. Některé byly hotové, jiné hrubě opracované. Každý byl jiný, ale všechny nesly podobu jakoby jedné tváře. Jakoby všechny dávaly dohromady dokonalou podobu jednoho živého a velmi krásného člověka. Špalek se jim obdivoval, těm hotovým, i těm teprve začatým. Když se pak podíval na sebe, bylo mu líto, že je tak hrubý a velmi toužil po tom, aby už

## POHÁDKA O DŘEVĚNÉM ŠPALKU

při práci. Možná taky, že jej hodí do ohně a dá lidem světlo a teplo. Ale čas plynul a špalku se zdálo, že na něj docela zapomněli a že tady jednou úplně ztrouchniví a shnije.

V kůlně byla po celý den tma, jen škvírkami v prknech sem vnikaly tenké proužky světla, ale špalek ani nevěřil, že by se někdy podíval, jaké je to tam venku na světle. Jen občas se otevřely dveře a dovnitř padl široký pruh světla. To přišel řezbář, aby si vybral kus dřeva pro svou práci. V poslední době však přicházel málo a náš špalek ležel na zcela zapomenutém místě. V noci rejdlily v kůlně myši a špalku bylo velmi úzko. Myši se mu smály a tvrdily mu, že v kůlně je jejich království, že tu vládnu a žádný řezbář je odtud nemůže vyhnat. Konec konců, kdo ví, jestli vůbec nějaký řezbář existuje - ony ho aspoň nikdy neviděly. A špalek jim časem docela uvěřil.

O to větší bylo jeho překvapení, když se jednoho dne s velkým rachotem otevřely dveře, kůlnu zalilo světlo a vstoupil řezbář. Bez váhání se sehнул k našemu špalku, vzal jej a sfoukl z něho prach. Jeho ruka hřála a špalek byl nesmírně šťastný. V duchu jásal: „Tak přece na mě nezapomněl!“

„Milý špalíčku, celou dobu jsem o tobě věděl a teď do tebe vyřežu podobu svého syna. Chceš?“ „Ano, chci!“ Špalíček se celý třásl radostí a protože nemohl mluvit, tak si jen přál mít podobu řezbářova syna. „Vždyť jsem jen kus dřeva a do smrti bych jím zůstal, ale ty, Pane, mě můžeš změnit v cokoli chceš. A jak se na to všechno těším!“

Řezbář tedy odnesl špalek do své dílny, očistil a postavil na polici. Pak odešel. Špalek byl koneč-

na něm řezbář začal pracovat. „Co když na mě zapomene a nechá mne tak? To bych nepřežil!“ A oťrásl se při vzpomínce na kůlnu a na myši. Pak si ale vzpomněl na řezbářovy hřejivé ruce a jeho tichý hlas a uvědomil si, že už je v jeho dílně a dláta jsou už připravena. Zalila ho velká radost.

Ráno přišel řezbář do dílny a dal se do práce. Ořezal kůru a začal pracovat hrubými dláty. Špalek dřeva se tak cítil volně a svobodně, jakoby z něj při každém úderu spadlo něco zbytečného, co na něm jen zakrývalo podobu řezbářova syna. K večeru však byl špalek rád, že řezbář skončil se svou prací, protože jak se se svými dláty dostával hlouběji, začalo ho to trochu bolet. Ale krásná tvář se již začala rýsovat a když se špalek uviděl v zrcadle visícím na zdi, připadalo mu, že se už podobá řezbářovu synu.

„Hned se na to zeptám svého souseda...“ Ten mu ale odpověděl: „Mnoho práce už na tobě řezbář vykonal, ale ještě mnohem víc tě čeká. Bude to mnoho bolet. Ale teprve až projdeš bolestí, přijmeš opravdu podobu jeho syna.“

Špalek se nad tím zamyslel a zdálo se mu to divně, takhle si to nepředstavoval. Pak to raději pustil z hlavy a podle tváří, které viděl kolem sebe, si vymýšlel, jak bude asi vypadat on, až spadl z police. Přišlo ráno a přišel taky řezbář a hned si všiml, že špalek je na zemi. „Copak jsi dělal?“ Ptal se. „Vždyť jsem tě nepostavil na kraj ani šikmo.“

Špalek nemůže mluvit, ale celý zřůžověl, jak se styděl, že se řezbář kvůli němu musí sklánět do prachu. Vzal jej do ruky, znovu ho očistil a začal

pracovat. Když se ale řezbář svými dláty dostal ještě hlouběji a vyřezával přesnější tvary a obrysy tváře, začínalo ho to opravdu bolet. Ještě horší bylo, že řezbář začal vyřezávat oči, uši a nos zcela jinak, než si to špalek představoval. Když si třeba špalek myslel, že řezbář uštípně kus dřeva vpravo, uštípl ho vlevo a naopak. A čím dál tím hlouběji, až do samého jádra. Ach, jak to bolelo, když odlétávala tříška za tříškou.

„Dost, už nechci být opracovaný více, to stačí!“ A špalek se začal kroutit a odvracel od řezbářova dláta, takže řezbář nemohl vůbec pracovat. „Konec konců, proč bych měl snášet takovou bolest, vždyť jsem beztak lepší než špalky v kůlně, jinak by si mě řezbář nevybral.“ Bác! Jak se tak kroutil a naskakoval, vypadl z řezbářových rukou a zakutálel se pod stůl. Byla tam tma a prach, který se hned nalepil na bílé dřevo. „Ať si! Aspoň jsem tady dobře schovaný!“

A špalek ležel pod stolem. Jeden, dva, tři dny... Ale to už začínal být celý nesvůj. Nejhorší bylo, že v noci přišly myši. Očíchaly ho a chichotaly se: „Ten už na tebe zapomene. Přece nebude hledat

pod stolem. Pěkně tady ztrouchnivíš!“ Špalek se velmi bál a plakal. Stýskalo se mu po teplé řezbářově ruce, po jeho dlátě a vůbec si nedovedl představit, co s ním bude. Litoval toho, že se nechtěl podřídít tvarům, které mu řezbář dával. Vždyť to byly jistě nejlepší tvary, jaké mohl dostat. Jeho pán je vyřezával s takovou láskou a pozorností ke každému letorostu a součku v jeho dřevě.

„Pane řezbáři, vrať se mi, vezmi si mě a dokonči mě podle své vůle, chci mít takovou podobu, jakou mi dáš!“ A přestože dřevo nemluví, bylo to, jakoby zavolal. Řezbář odsunul stůl, sklonil se a zvedl špalek ze země, z prachu. „Vždyť jsem celou dobu tady a vím o tobě. Copak si myslíš, že nechám nedokončené dílo? Ale nemohu pracovat, dokud se ty sám vzpíráš mému dlátu. Chceš tedy pokračovat?“ „Ano, chci!“ volal špalíček celou dřevěnou duší. Řezbář tedy vzal dláto a začal pracovat. Zářezy byly ostré a hluboké, ale kupodivu to vůbec nebolelo. Trpělivě to snášel, protože věděl, že za nic na světě by nevyměnil řezbářovo dláto a jeho ruce, ve kterých se cítil bezpečně.

Až jednoho dne byla práce hotova. Dřevo dostalo ušlechtilou podobu řezbářova syna, s očima plnými lásky a pokorným úsměvem. Pak řezbář namazal tělo olejem, aby nevyschlo a postavil portrét na polici. Nezůstal tam dlouho a neví, kde všude byl a komu se dostal do rukou. Ale kdekoliv jej lidé viděli, žasli nad tím, jaké má řezbář dovedné ruce a jak krásný a dobrý je jeho syn. A špalek se v nitru radoval a spolu s nimi chválil řezbáře, jaké má dovedné ruce a jak krásný a dobrý je jeho syn.

Milé děti, vy malé i vy větší nebo zcela veliké, všichni jsme takovými špalky do kterých Bůh, co by řezbář, chce vtisknout podobu svého Syna. Nekazme mu toto jeho krásné dílo, a ať na našich ústech i v srdci vždy zní jenom to nejkrásnější: Ano! Chci! - jako Maria.

*o. Josef*

*(Autor pohádky neznámý)*



# DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ PODLE BIBLE A KATECHISMU:

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

1. Nebudeš mít jiného boha mimo mne (srov. Dt 5,7).
2. Nevezmeš jména Božího nadarmo (srov. Dt 5,7).
3. Pomni, abys den sváteční světil (srov. Dt 5,13).
4. Cti svého otce i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi (srov. Dt 5,16).
5. Nezapomeneš (srov. Dt 5,17).
6. Nesesmilníš (srov. Dt 5,18).
7. Nepokradeš (srov. Dt 5,19).
8. Nevydáš proti svému bližnímu falešné svědectví (srov. Dt 5,20).
9. Nepožádáš manželky bližního svého (srov. Dt 5,21a).
10. Nepožádáš statku bližního svého (srov. Dt 5,21b).

## Desatero Božích přikázání znovu přečtených:

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jediný, který má moc, aby tě vyvedl z otroctví, které tak často nazýváš svobodou.

1. Odhoď všechny své idoly a náruživosti, které ovládají tvé srdce. Pamatuji, že je pouze jeden Bůh ve třech Osobách.

2. Měj v úctě vše, co jsi od Boha obdržel, především cti Jeho Jméno i Slova zapsaná v Bibli.

3. Pamatuji na to, aby sis nacházel čas na obnovu svého srdce skrze odpočinek a srdečné setkání s Bohem, jako dvě milující se osoby. Pochop, že zachováváním nedělního a svátečního klidu chráníš sebe.

4. Cti otce i matku a také přírodu; všechno, co dává život, abys mohl žít dlouho a šťastně. Pamatuji, že na světě nejsi sám.

5. Být člověkem je veliký poklad; nezapínej, ani neprovokuj smrt nikoho od chvíle početí, až do přirozené smrti. Pamatuji, že pouze Bůh je Pánem života a smrti.

6. Lásky mezi mužem a ženou má být věrná; je to dar, který máš věrně opatrovat, v opačném případě zkažíš život sobě i jiným.

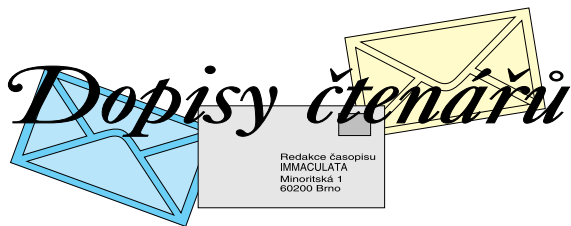
7. Neber nikomu to, co mu patří; naopak se svým bližním se rozděl svým chlebem a tím, co vlastníš.

8. Tvá slova by měla vést k budování společného štěstí; vyhýbej se lži, pomlouvám a všemu tomu, co narušuje jednotu.

9. Lásky mezi dvěma osobami má být pro tebe svatá; nedopusť, aby byla zničena. Žádostivost nenazývej nikdy láskou.

10. Odhoď od sebe každou žádostivost a pohrdání; dovol, aby celý tvůj rozum a celou tvou bytost ovládala snaha prokazovat dobro každému. Zkus být jako chutný krajíc voňavého chleba.

*P. Josef Pochwat MS  
podle čas. „Cesta“*



Vážená redakce,  
pravidelně mi posíláte časopis Immaculata. Je pro mne vždy potěšením, ale číslo 28/96, které jsem dostal, bylo pro mě zvláště milé, jelikož za dva dny jsme šel na operaci. Vzal jsem si je s sebou a přečetl dva až třikrát. Bylo pro mě velkou oporou v nemoci, kterou jsem přešl. Těch několik článků mě postavilo na nohy.

*Josef z Prahy*

Vážená redakce časopisu Immaculata, ráda čtu Váš časopis. Je tam mnoho pěkného čtení, kterého je v dnešní době, plné sobeckosti, nepokoje a nelásky, stále více zapotřebí. V minulých číslech 4/96 a 5/96 se mně velice zalíbil článek „Interrupce ANO nebo NE?“.

Podnítl mě k tomu abych napsala tento dopis a příběh z vlastního života. Příběh o kterém bych se asi dříve nebyla schopna s nikým podělit nebo jej i napsat. Myslím si, že kdyby takovéto články četli rodiče a děvčata daleko dříve, než začnou mít známost a první sexuální „zážitky“, asi by se k interrupci těžko odvážili.

Sama jsem zhlédla film „Němý výkřik“, který detailně popisuje veškeré děje v lůně matky, hrozná situace, které doléhají na plod dítěte při interrupci. Takovéto filmy by měly být součástí výuky biologie - anatomie, aby si mládež uvědomovala to nejcennější - DAR ŽIVOTA.

Sama pocházím z rodiny, kde mne vlastní matka odložila. Prostřednictvím Boží milosti jsem však dostala nové adoptivní rodiče, kteří mě dali pro život to nejdražší a nejdůležitější - víru v Boha, lásku, péči a výchovu. I když jsem byla pro svůj původ „z dětského domo-

va“ v životě několikrát zesměšňována a ponižována, a prožívala jsem těžké chvíle, kdy jsem se s tím neuměla vypořádat, přesto můžu tak trochu své rodné matce poděkovat, že se nesnížila k takovému hrubému činu a volila tuto cestu. Dar života zachovala. Zřekla se mě, ale udělala tak radost jiným, kteří vlastní děti mít nemohli.

Proto bych chtěla touto cestou vyzvat všechny nastávající maminky, které se dostaly do situace, kdy vlastní dítě nechtějí přimnout a rozhodují se pro interrupci, ať dobře zváží své rozhodnutí a přijmou i tuto alternativu, která je sice obtížná, ale zachráni život bezbranných - život dítěte!

*Vaše čtenářka ze Slezska*

Vážená redakce,  
nedávno jsem slyšela názor, že svatý růženec je „odemílání Zdrávasů“. Velice mě to pobouřilo, a tak bych ráda oslovila všechny čtenáře.

Ten, kdo opravdu miluje Nebeskou Matku, ví, že každý Zdravas je opravdové pozdravení a oslovení naší Matičky. Je to, jako když malé dítě s důvěrou osloví svoji maminku a o něco žádá. Takové dítě nikdy svou prosbu „neodemele“, ale z celého srdce prosí. A do té prosby dá vše.

I naše společná Maminka čeká od svých dětí důvěru a lásku. A i kdybychom se modlili tisíckrát denně Zdravas, každá ta modlitba je zvláště důležitá, jedinečná a nádherná. Ani jedna se neztratí. Mně sv. růženec dává mnoho, vnitřně mě osvětluje a posiluje. S každým Zdravas se ocitám v náručí své Matičky. A když se všechny spojí do růžence, je to ohromný proud milostí prýstící mně, mé rodině i okolí. Den, kdy se nepomodím růženec, je pro mě neúplným dnem. Proto upřímně lituji toho, kdo říká modlitbě „odemílání“, anebo se jí takto modlí, protože nepoznal tu nádhru modlit se srdcem. Všechny je svěruji naší Nebeské Matičce.

*Soňa*

# Poděkování

Chci poděkovat Panně Marii za vyléčení mého zetě z pití alkoholu. Stále častěji se opíjel. Chtěl se z toho dostat a dcera mu dala na krk medailku Panny Marie. Děti se za něho modlily a on přestal s alkoholem úplně. Proto jsme zavázáni Panně Marii a Jí patří věry dík.

M. B.

Vážení,

pokusím se Vám popsat svůj životní příběh. Byl jsem vychován v přísně katolické rodině, kde bylo každodenní modlení a nedělní mše samozřejmostí přesto, že do kostela je to od nás 4 km. Májové pobožnosti byly ve vsi v kapliče. Chodil jsem i na všechna procesí ke kapličkám v polích, kde se modlilo za úrodu. Potom jsem se oženil, přišli děti a JZD, ale pořád jsem ještě chodil do kostela. Potom jsme ale začali přestavovat barák a začal jsem vynechávat. Stále častěji jsem v neděli pracoval a najednou jsem začal zůstat doma i když se nedělalo. Je pravdou, že bylo milé si přispat, když celý týden se vstávalo v půl páté nebo ve čtyři. Potom jsem chodil jen o poutích a Božích hodech nebo když byla mše za zemřelé rodiče. Děti dorostli a začali jsme přestavovat a později stavět dvě nové bytovky. Došlo to tak daleko, že jsem zapomněl i na modlitbu. Dřel jsem s odpuštěním jako zvíře - ve dne v práci, večer a ve volnu na stavbách. To ovšem není omluva, jen konstatování skutečnosti, protože, kdo chtěl, chvíli na kostel si našel. Dnes s lítostí říkám - bylo jich dost málo.

Potom se to stalo. V noci mě vzbudily hrozná bolest. Žena volala sanitku. Přijeli skoro po hodině. Je to k nám z nemocnice přes 25 km. To už jsem byl málo živ. Ještě si pamatuji, že padlo slovo infarkt. Začal jsem se zoufale modlit: „Zdravas Maria...“, pořád dokola. Něco mi říkalo, že jestli mi nepomůže Bohorodička, že je se mnou konec! Po cestě jsem ztratil vědomí. Probral jsem se na intenzivní péči, na-

pojen na přístroje, se dvěma kapačkami v žilách. Dost dlouho se nevědělo, jak to se mnou dopadne, ale já se modlil i když některé modlitby se mi po dlouhých letech nemodleni těžko vybavovaly. Když se můj stav začal lepšit a já děkoval Panně Marii, postihl mě druhý infarkt. To už jsem ale nebyl tak zoufalý a věřil jsem, že mi modlitby pomůžou. Sestřičky se divily, co si pořád šeptám. Prožil jsem na loži Vánoce, Nový rok a ještě celý leden. Někdy mi bylo hodně špatně, ale věřil jsem v Boží pomoc. Po odchodu z nemocnice mě ještě dvakrát odvezli se srdečními potížemi, ale vždy jsem se s pomocí Boží a doktorů vrátil domů. Ještě teď, po dvou letech, je mi někdy dost špatně, ale modlím se. Kolikrát se v noci vzbudím, tolikrát vysílám modlitbu k Panně Marii a věřím v její pomoc a stydím se za ty roky, kdy jsem byl sice křesťan, ale velice špatný. Děkuji Panně Marii, že mi vrátila víru a dokud budu živ, budu se k Ní modlit!

Váš čtenář Jan z jizních Čech

Jsem ráda, že mohu veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za udělené milosti, pomoc, ochranu a záchranu života.

Můj přítel pracuje ve velmi hlučném a rizikovém pracovišti. Proto si zašil do kapsy u montérek medailku Panny Marie. Jednou šel zamyšlen po koleji, kterou opravovali a v kapse mnul mezi prsty tuto medailku. Najednou ho napadlo se otočit - a asi dva metry za ním jel přímo na něho uvolněný vagón. Byl takový hluk, že neslyšel své spolupracovníky, kteří na něho volali, aby z koleje seskočil. Zachránil ho vlastně jen ten pocit otočit se, a zcela jistě to nebyl pocit náhodný.

Zanedlouho po této události se stalo něco horšího. Právě odpočívali, když tu ho znenadání zasáhlo 300 kg rameno stroje. Byla to rána přesně do hlavy a odmrštila ho tři metry. Když se probral, nevěděl, že se vůbec něco stalo. Zůstalo mu jen pár modřin a trochu ho bolela hlava. Byla zcela v pořádku. Všichni, kdo to, viděli říkali, že přežít takovou ránu do hlavy je nemožné - že přežil svou vlastní smrt. My však dobře víme, co ho zachránilo.

Přežil díky ochraně Panny Marie, za což Ji z hloubi srdce děkujeme.

My lidé bychom si měli uvědomit, že Panna Maria je náš největší poklad. ONA nás ochraňuje, přimlouvá se za nás a usnadňuje nám cestu k Pánu Bohu.

Pane Bože, Panno Maria, děkuji Vám za všechnu lásku a milosrdenství a prosím o pomoc pro všechny duše, které jsou ve víře vlažné, které tě neznají a také o obrácení hříšníků a za duše v očistci.

Děkuji.

*Stanislava*

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za uzdravení mé maminky.

*Čtenářka*

Chci poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii, že vyslyšela moje prosby a splnila moje vroucí přání, aby se vnučky připravily a přistoupily k prvnímu Svatému přijímání. Prosím dále Pannu Marii, aby je i celou rodinu vzala pod svou stálou ochranu.

Chci poděkovat také za uzdravení své příbuzné, která se po přijetí svátostí nemocných uzdravila z velmi těžké nemoci natolik, že byla ve svých téměř 80 letech plně soběstačná.

Panno Maria, děkuji.

*Čtenářka z Čech*

Chci poděkovat nejlepší Matce z Matek, protože ještě nikdy neslyšáno, aby někoho opustila a milosti nevyprosila těm, kteří o ně s důvěrou prosí, i když nejsou hodni ani jejího pohledu.

Matko, děkuji Ti za všechny milosti, které jsem od Tebe obdržela a vroucně prosím o další.

*Tvá nehodná ctitelka Anna z Bukovce*

Chtěl bych poděkovat Panně Marii. S Její pomocí se setkávám každý den. Každý den prožívám spolu s Ní a Ježíšem a snažím se žít podle vůle Boží.

*Ivo*

Plním svůj slib a z vděčnosti vzdávám díky naší Nebeské Matičce, Pomocnici

a Přímluvkyni u svého Syna, za vyslyšení mých modliteb a uzdravení mého manžela a také za uzdravení zetě, který byl po úraze 10 dní v bezvědomí a v kritickém stavu.

Z celého srdce děkuji Panně Marii i za stálou pomoc a ochranu, kterou si často ani neuvědomujeme. Ježíši, Maria, miluji Vás, zachraňte duše.

*Hana*

Vážená redakce,

při čtení rubriky „Poděkování“ ve Vašem krásném časopise „Immaculata“ sleduji osudy lidí, do jejichž života zasahuje Matka Boží. Rozhodla jsem se, že i já přispěji svou zkušeností s Pannou Marií a chtěla bych Ji touto cestou veřejně poděkovat za záchranu mého devatenáctiletého syna.

Stalo se to v loňském roce, v polovině září, kdy můj syn, varhaník, se během cesty do práce srazil na pionýru s nákladním autem, které mělo rozmetadlo. Při střetu stačil ještě syn seskočit, ale jedna noha mu sjela a musel ji násilím dostat ven, čímž došlo k roztržení celého lýtka. Při RTG se zjistilo, že po té hrozně ráně není narušena kost. Po okamžité operaci se objevila velice vzácná komplikace podané anestézie tzv. maligní hypertermie, o které neměl nikdo z nás ani tušení. Je to zhoubné přehřátí těla projevující se vysokými horečkami, při nichž přestávají pracovat důležité orgány, hlavně plíce. Syn byl na ARO napojen na přístroje, které jej udržovaly při životě. Sdělení pana primáře znělo, že se s touto komplikací setkává po třetí ve své dlouholeté praxi, rozhodujících je 48 hodin. Při tomto výroku jsem byla na zhroutení. Ihned jsme začali prosit Pannu Marii o záchranu jeho života. Zpěvačky ze scholy se intenzívně modlily sv. růženec a připojilo se i mnoho známých k modlitbám. Celé dva dny nejevil syn známky života, až na třetí den pan primář prohlásil: „Je mimo nebezpečí smrti!“ V tomto okamžiku jsem si plně uvědomila pomoc a přímluvu Matky Boží při jeho záchraně.

V nemocnici pobyl syn asi šest týdnů a další léčba probíhala již doma a trvala do konce

roku. Při prvním usednutí za varhany, kam došel pomocí berlí, zaznělo nejprve „Te Deum“, jako dík Bohu a Panně Marii za uzdravení.

Za určitou dobu odložil berle, potom pokulhával a na jaře už na jeho chůzi nebylo poznat, že by něco těžkého prodělal. Jen velká jizva na jeho lýtku s téměř čtyřiceti stehy připomíná tuto bolestnou událost.

Panno Maria, ještě jednou - díky!

*čtenářka od Přerova*

Před třemi měsíci měl manželův otec mozkovou příhodu. Hrozně jsme se o něho bály. Začaly jsme se s maminkou modlit růženec a „Korunku Božího milosrdenství“, a prosily jsme o uzdravení. Dnes je otec už zdrav a bez žádných následků. A proto bych chtěla poděkovat Panu Ježíši a Panně Marii za vyslyšení modliteb.

*Monika*

Slíbila jsem Panně Marii, že ji poděkuji, když se mi narodí zdravé dítě. Od samého počátku totiž všechno zlé útočilo proti němu. Už v době, kdy jsem ještě nevěděla, že jsem těhotná, v podobě léčby mé nemoci i jinak, a později dalšími zdravotními problémy, takže zdravé dítě se mi mohlo narodit pouze zásluhou Boží moci.

Obracela jsem se s důvěrou k naší Nebeské Mamince, skrze Její přímluvy k Pánu Ježíši, Nebeskému Otci. Někdy jsem se však nechala unést malomyslností a pochybnostmi. Prosím Pannu Marii o jejich odpuštění, cítím se jimi zahanbena.

Tak Ti tedy dnes, naše milá Maminko a Královno, Panno Maria Neposkvrněná, děkuji za zdravého a ještě navíc tak neobyčejně milého a krásného chlapečka. Poděkuj prosím za mě svému Synu Pánu Ježíši Kristu a Nebeskému Otci.

Svěřuji Ti celý Petříčkův život do Tvé ochrany a zasvěcuji jej Tvému Neposkvrněnému Srdci. Také pro nás, rodiče, si u Tebe Maminko naše drahá vyprošuji stálou ochranu, pomoc a posilu při výchově našich třech dětí.

Děkuji Ti.

*Alena*

Jsem ctitelkou Panny Marie už od mládí. To mě naučila moje zlatá maminka, která byla rovněž Její ctitelkou. Odebírala časopis „Svatá Hora“, který jsme obě četly a mně scházel. Proto, když jsem se dozvěděla o vašem časopisu moc ráda jsem si jej objedнала.

Narodila jsem se v katolické rodině a k této víře se stále hlásím. Chodím do kostela a přijímám svaté svátosti. Dceru jsem rovněž vedla v tomto duchu. Dařilo se mi to až do její svatby. Byla jsem moc překvapena, že si vybrala mládence bez víry. Svatbu v kostele neměla a mne to moc mrzelo. Modlila jsem se za ně a prosila Pannu Marii o pomoc a Panna Maria mě vyslyšela. Jejich církevní sňatek proběhl 30.11.1996.

Za to Ti, Panno Maria, moc děkuji a ještě Tě chci poprosit, abys byla pomocnicí při výchově jejich chlapečka, kterého přijali z dětského domova, aby z něj vyrostl hodný a bohabojný člověk. Nyní se učí modlit a v neděli s námi chodí do kostela.

*Marie*

V posledním vydání našeho časopisu byla chybně uveřejněná báseň Vánoce od paní Květy Kotápišové.

Velmi se autorce omlouváme a napravujeme chybu.

### **Vánoce**

Syn Boží přišel mezi nás,  
chtěl tu být na světě s námi.  
Leží teď zcela bezmocně  
v koryátku na hrsti slámy.

Bídu a bolest, tíhu zla  
sejmou z nás ty Jeho dlaně.  
Teď jsou však ještě droboučké  
a Josef dýchá mu na ně.

Ty malé nožky do nebe  
cestu nám vyšlapat chtějí.  
Zatím jsou ještě maličké,  
v matčiných rukou se hřejí.

Užasni, světe, Boží Syn  
do lidské rodiny patří!  
To aby Bůh byl Otec náš  
a všichni na světě bratři.



## \*Zprávy\*Zprávy\*Zprávy\*Zprávy\*Zprávy\*Zprávy\*Zprávy\*

V Bhutanu, v království ležícím při úpatí Himalájí, byl poprvé v historii vysvěcen katolický kněz, jezuita. Je členem královské rodiny. Největší vliv na jeho rozhodnutí měla Matka Tereza z Kalkaty.

RN 10/1996

Na oslavu nadcházejícího 3. tisíciletí křesťanství bude na Tchajwanu v roce 2 000, z iniciativy budhistů, otevřeno muzeum věnované pěti největším náboženstvím světa. Vedle křesťanství a islámu to jsou buddhismus, hinduismus a konfucionismus.

RN 10/1996

Turečtí vojáci z kontingentu OSN, přebývající v bývalé Jugoslávii, obnovili na své vlastní náklady a předali k užívání pravoslavný kostel v městě Zenica.

RN 10/1996

Bývala německá televizní hvězda Thomas Astan, známý především z televizních kriminálních seriálů „Komisař“ a „Derrick“, uváděných i naší televizí, byl letos 30. června v Římě vysvěcen na kněze ve věku 50 let. Tento úspěšný filmový herec a režisér, zažil hluboký otřes, když před léty jeho asistent zemřel na AIDS. To jej přinutilo hlouběji se zamyslet nad smyslem života. Setkal se se salesiánskou kongregací a vstoupil do ní. Jako kněz se chce věnovat především pastoraci v mas médiích.

Glaube und Kirche 7/1996

Na pozvání polského Radio Maryja přijel do Polska americký lékař Bernard Nathanson, autor filmu „Němý výkřik“. „Jsem tu proto - řekl - aby Polsko nešlo stejnou krvavou cestou jako USA... vraždění bezbranných, nevinných, malých lidských životů, nic nemá společného s demokracií, ale naopak je s ní v rozporu.“

RN 12/1996

Na Slovensku se slavila cikánská primice. Jedná se o novokněze Františka Ciureju, pocházejícího z nové Lubovně, jenž byl 22. června vysvěcen na kněze ve spišské katedrále biskupem Mons. Františkem Tondrou. Této slavnosti, jakož i primice v Nové Lubovni, se účastnili v hojném

počtu Romové s typickými housličkami a zpěvem cikánských písní. Primiciant je původním povoláním inženýr, který se v komunistické éře marně hlásil do semináře a mohl své povolání ke kněžství realizovat až po r. 1989. Ve své promluvě velmi děkoval rodičům, že mu byli prvními svědky víry a že v jeho rodném domě panovala vždy atmosféra křesťanské lásky.

Řád 3/96

Dne 9. září 1996 byl zavražděn arcibiskup Joachym Ruhuna z Gitegi v Burundii, protože pracoval na nastolení míru. I když patřil ke kmeni Tutsi, ochraňoval a přechovával utečence z kmene Hutu a současně kritizoval násilí, kterého se dopouštěly obě strany.

GN /1996

Když žena nebo dívka odmítá potrat, nesmí být v kantonu Curych ve Švýcarsku porodní asistentkou. Toto diskriminační opatření bylo zavedeno v posledních měsících. Otázka, jestli uchazečka schvaluje nebo odmítá interrupci, bude od nynějška patřit mezi první při přijímacím řízení na školy pro porodní asistentky.

Informblatt St. Petri 61/1996

Biskupská konference Jihoafrické republiky ostře vystoupila proti uzákonění interrupcí, které schválil parlament. Biskupové připomínají, že mnoho let bojovala celá řada dnešních politiků za práva člověka, za rasovou rovnoprávnost. „Je nepochopitelné, jak mohou titíž lidé dnes odsuzovat k smrti nejnevinější lidské bytosti“, píše katoličtí biskupové Jižní Afriky.

GN 29/1996

Albánie byla r. 1967 vyhlášena prvním ateistickým státem světa. Duchovní všech všech církví byli pozatýkáni a nuceni k odpadu. Z katolických kněží neodpadl ani jeden. Jezuita Peter Meliskalla, podobně jako sv. Maxmilián Kolbe šel v bolševickém koncentráku dobrovolně na smrt za otce rodiny. Albánský biskup Simoni považuje právě hrdinství kněží za příčinu neustálého vzrůstu počtu věřících v této balkánské zemi.

Ład 52/XII

**OBSAH**

Boží Rodina . . . . .	3
Kronika Jednadvaceti dnů . . . . .	4
Petr našich dnů . . . . .	6
Indický učitel vysvětluje . . . . .	8
Neposkvrněná a Její madaílka . . . . .	10
Síla slova . . . . .	12
Moc jedné slzy . . . . .	14
Ježíši důvěrujeme v Teba . . . . .	16
Budeme umírat důstojně? . . . . .	17
Den otevřených dveří . . . . .	18
Cokoli jste učinili jednomu z těch mých nejmenších... . . . .	19
Rozum pro Boha . . . . .	21
Byli jsme v Medžugorji . . . . .	22
Vzpomínky na vojnu . . . . .	24
Pohádka o dřevěném špalku . . . . .	26
Desatero Božích přikázání . . . . .	28
Dopisy čtenářů . . . . .	29
Poděkování . . . . .	30
Zprávy . . . . .	33

**Immaculata - Neposkvrněná**  
 (dvouměsíčník) 1/1997, ročník VI.  
 ISSN 1210-5732

**S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho**

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno  
 Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93.

**Vydávají:** Bratří minorité

**Nakladatelství:** Konvent minoritů  
 v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

**Bankovní spojení:** Volksbank, Brno  
 číslo konta 4010030594/6800.

**Bežtovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.**

**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk.** Předplatné na rok 1997: Dobrovolné dary.

**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně  
 Minoritská 1, 602 00 Brno,

**Čtenáři ze Slovenska**

**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stále předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

**Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!**

**Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a taktto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.**

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

\* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod \*

\* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod \*

\*Radio PROGLAS - 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz\*

\*V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,6 MHz\*



Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

# NOUVOROČNÍ

Marie Holkové

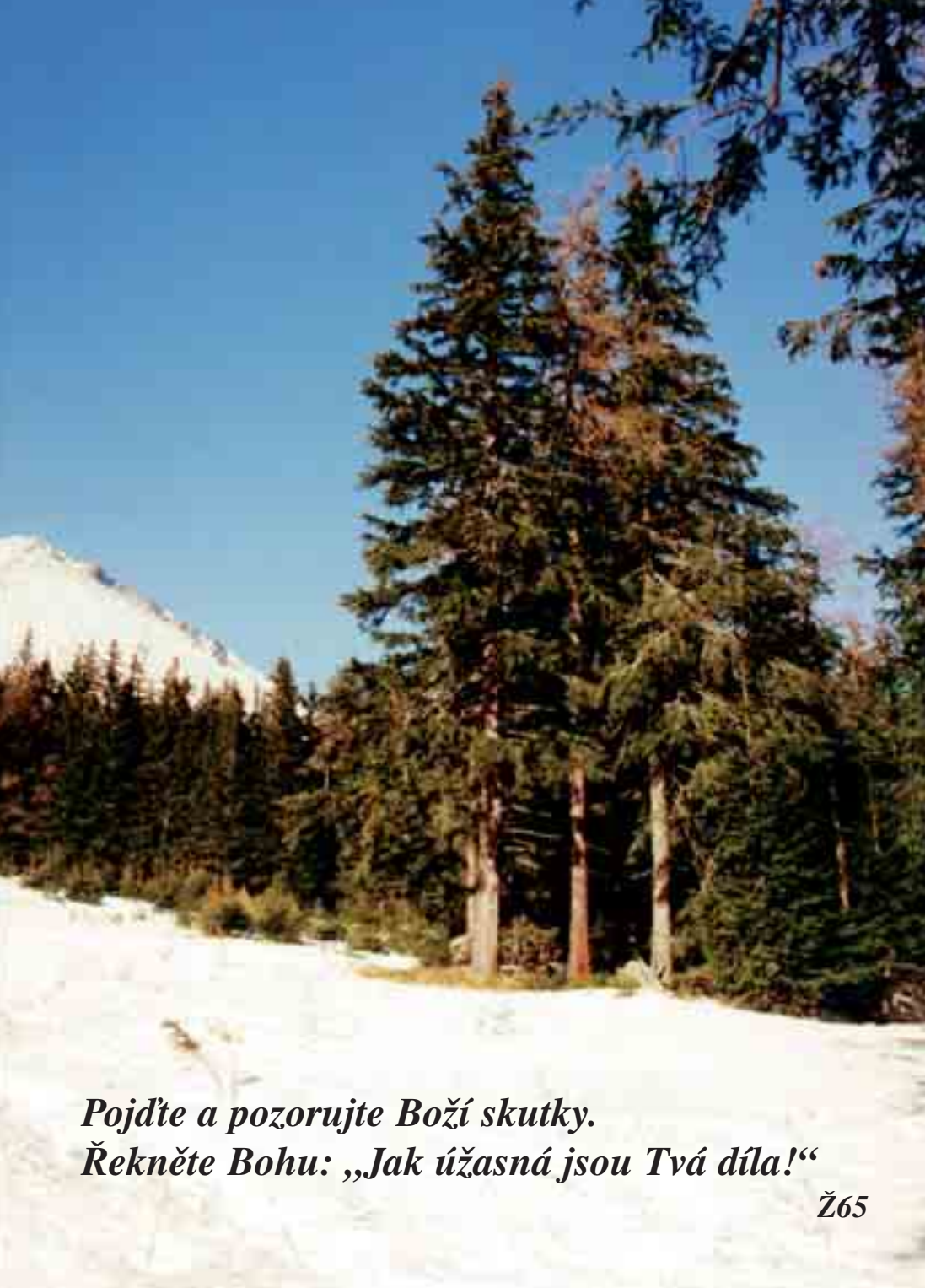
*Nový rok je zapečetěné psaní  
Světlem dobrého přání  
toužíme obálku  
prosvítit na dálku  
všech tři sta šedesáti pěti  
dní*

*Kéž by se všechno  
co je v ní  
změnilo v radost*

*Budeme vnímat každou tu řádku  
lebce a správně či pozpátku  
Učteme si tam úsměv či tiseň  
Dej Bože  
aby nám všechny dny zněly  
jak pěkná píseň*

**Pokoj a dobro  
po celý rok 1997  
přeje všem čtenářům  
redakce**





*Pojďte a pozorujte Boží skutky.  
Řekněte Bohu: „Jak úžasná jsou Tvá díla!“*